

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

6. ZÁŘÍ 2009

Z obsahu:

Svatý Jan Eudes

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
19. srpna 2009
- strana 2 -

Pius XII., Stauffenberg a Ochsensepp

Protihitlerovští spiklenci
z 20. července 1944 měli
tajného spojence: papeže
- strana 4 -

Dva druhy lásky spojené v jedno

Jacques-Bénigne Bossuet
- strana 6 -

Císařův vězeň

Před dvěma sty lety
Napoleon přepadl Kvirinál
a unesl papeže
- strana 7 -

Boží dobrodružství

Mons. Leo Maasburg,
národní ředitel Papež-
ských misijních děl
v Rakousku
- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Plodnost a kněžský celibát
- strana 11 -

Svatý farář arský jako vzor kněze

Z promluvy arcibiskupa
Giovanni Battisty
Montiniho k 100. výročí
úmrtí Jana Marii Vianneye
- strana 12 -

Miguel Cabrera: Alegorie Nejsvětější svátosti oltářní (r. 1750)

Na dnešek připadá liturgická památka svatého Jana Eudese, neúnavného apoštola Největějších Srdcí Ježíše a Marie, který žil ve Francii v XVII. století, které bylo poznamenáno protikladnými náboženskými fenomény a těžkými problémy politickými. Byla to doba třicetileté války, která zpusťovala velkou část střední Evropy, ale zpusťovala také duše. Zatímco se šířilo pohrdání křesťanskou vírou ze strany některých tehdy dominantních myšlenkových proudů, Duch Svatý probudil duchovní obnovu plnou zápalu prostřednictvím osobností takové úrovně, jako de Bérulle, svatý Vincenc de Paul, svatý Ludvík M. Grignon z Montfortu a svatý Jan Eudes. Tato velká „francouzská škola“ svatosti měla mezi svy-

mi plody i svatého Jana Marii Vianneye. Tajemným záměrem Boží prozřetelnosti můj ctitel předchůdce Pius XI. prohlásil 31. května 1925 za svatě společně Jana Eudese a faráře arského a představil tak církvi a celému světu dva mimořádné příklady kněžské svatosti.

Problém přípravy kněží

V souvislosti s Rokem kněží se rád zastavím u svatého Jana Eudese, abych zdůraznil jeho apoštolskou horlivost, zaměřenou především na formaci diecézního kléru. Světci jsou pravou interpretací Písma svatého. Na zkušenosti života ověřili pravdivost evangelia; tak nás uvádějí k poznání a pochopení evan-

Svatý Jan Eudes

gelia. Tridentýský koncil v roce 1563 vydal normy pro zřizování diecézních seminářů a pro formaci kněží, protože si byl dobře vědom, že celá krize reformace je podmíněna také nedostatečnou formací kněží, kteří nebyli správným způsobem připraveni pro kněžství intelektuálně, duchovně, v srdci a v duši.

Cesta úcty k Nejsvětějším Srdcím

To bylo v roce 1563, ale ponevadž aplikace a realizace norm se opozdila jak v Německu, tak ve Francii, svatý Jan Eudes viděl důsledky tohoto nedostatku. Veden jasným vědomím těžké potřeby duchovní pomoci, ve které se duše nacházely prá-

vě z důvodu nepřipravenosti značné části kléru, založil světec, který byl farářem, kongregací zaměřenou zvláštním způsobem na formaci kněží. Ve městě Caen založil svůj první seminář, který se tak osvědčil, že se brzy rozšířil do jiných diecézí. Cesta svatosti, kterou prošel a předložil svým učedníkům, měla hluboký základ v pevné důvěře v Boží lásku, kterou Bůh zjevil lidstvu v kněžském Srdci Krista a v mateřském Srdci Mariině. V oné době krutostí a ztráty niternosti se obrátil k srdci, aby v srdci říkal slova Žalmu, tak dobře interpretovaného svatým Augustinem. Chtěl obrátit lidi, muže a zejména budoucí kněze k srdci, ukázat kněžské Srdce Kristovo a mateřské Srdce Mariino. Každý kněz musí být svědkem a apoštolem této lásky Srdce Krista a Marie. A zde se dostáváme k naší době.

Za autentickou reformu života

Také dnes pozorujeme nezbytnost, aby kněží svědčili o nekonečném Božím milosrdenství životem „získaným“ od Krista a učili se tomu již od prvních let své přípravy v seminářích. Jan Pavel II. po synodu v roce 1990 vydal Apoštolskou exhortaci Pastores dabo vobis, ve které probírá a aktualizuje normy tridentýského koncilu a zdůrazňuje především nutnost kontinuity mezi momentem počáteční a oné trvalé formace. To je pro něho a pro nás opravdové východisko autentické reformy kněžského života a apoštolátu a je to rovněž zásadní podmínkou toho, aby se „nová evangelizace“ nestala pouhým přitažlivým sloganem, ale byla vyjádřením skutečnosti. Základy položené v seminární formaci představují tento nenahraditelný „duchovní humus“, ve kterém se „učí Kristu“ tím, že se od Něho dávají postupně přetvářet v Něho, jediného Velekněze a Dobrého pastýře. Dobu v semináři je třeba vidět především jako aktualizaci okamžiku,

Pokračování na str. 12

Evangeliem nám tentokrát představuje hluchoněmého, kterého přivedli k Pánu s prosbou, aby ho dobrotivě uzdravil. Neuměl mluvit, protože byl od narození hluchý. Člověka, který vůbec neslyší lidská slova, nic nepodněcuje k tomu, aby se sám začal slovně vyjadřovat. K tomu, abychom se naučili lidské řeči, potřebujeme nutně slyšet druhé, jak k nám promlouvají. I když schopnost naučit se mluvit si v sobě každý přináší na svět, bez pomoci druhých ji není schopen rozvinout. Řeč – základ lidské kultury – se uchovává jedině tím, že se předává v živém styku z generace na generaci.

To, co platí tak evidentně a nepadně o schopnosti řeči, platí svým způsobem o všech specificky lidských dovednostech: nejsou schopny se plně a řádně rozvinout mimo lidské společenství a rozvinou se úměrně tomu, v jakém prostředí se jedinec nachází. Pro základy skutečného lidství platí to, co platí o životě vůbec: Omne vivum ex vivo – všechno živé pochází ze živého. Pokud něko-

ho přitom jakoby mimochodem napadne analogie: „Bůh z Boha, Světlo ze Světla“, slova, která pronášíme každou neděli v nicejském vyznání víry, není to vůbec náhoda: uvedený zákon a princip mají svůj základ skutečně v samotném Bohu, a to také znamená, že my,

Editorial

kteří jsme stvořeni podle jeho obrazu, bez ohledu na to, zda na to myslíme nebo ne, jsme povoláni, abychom jednali podle tohoto Božího obrazu.

I v této souvislosti bude pro nás užitečné, když se opět vrátíme ke sdělení, kterých se nám dostalo prostřednictvím služebnice Boží Conchity Armidy. Jistě nás zaujaly zcela zvláštní, jedinečné, zcela nové a udivující pohledy do života Nejsvětější Trojice. Všechno to, co z tohoto bezedného tajemství můžeme při vši své lidské omezenosti pojímat, je pro nás nesmírně cenné a významné. Pán nám poodhrnuje roušku, aby nám přiblížil samu podstatu Boha: že Bůh tím, čím je, je právě skrze svůj vnitř-

ní život, skrze ono věčné plazení Boha z Boha, Světla ze Světla, Lásky z Lásky. Syn je uchvácen Otcem, který ho plodí v nekonečné lásce, a vzdává za to Otcí svou nekonečnou láskou nekonečnou slávu. A stejně tak Otec je uchvácen svým Synem, v němž nazírá věrnou podobu své nekonečné dokonalosti, velebnosti, svatosti a slávy, a tato jejich jednota vzájemné lásky je nekonečným a věčným zdrojem jejich závratné blaženosti.

Proč nám všechno Syn o Otcí vypráví? Protože to všechno se současně hluboce dotýká také nás, současně s tím, jak nám odhaluje Boží vznešenost a slávu, ukazuje nám také z toho vyplývající naši důstojnost a vznešenost. Kdo vynaloží tu pozhnanou námahu, že si Ježíšovy výmluvné obrazy o panenské plodnosti Otce nejen přečte, ale také se nad nimi náležitě zahlubá, může se s pomocí Ducha Svatého dopracovat ke zcela novému, nevídanému a úchvatnému pohledu na všechnu skutečnost, jak přirozenou, tak nadpřirozenou ve všech

Pokračování na str. 13

Nový Jeruzalém

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Hluchým dává sluch a němým řeč.

Po celotýdenní práci a trampotách, při kterých se někdy ohýbáš až k zemi, nabízí ti Pán svůj den milosti a světla. Nastává čas, kdy se můžeš *napřimit*, zvednout hlavu a poznat, že Hospodin *zachovává věrnost*⁽¹⁾.

Neboj se věnovat tento jeden celý den svému Pánu. *On sám přichází, aby tě spasil*. Přichází k tobě v dnešním svém slově, plném naděje a radosti. I když se ti zdá, že nejsi schopen se mu otevřít, on přichází, aby tě vysvobodil ze všech tvých zábran. Čím déle pobudeš v jeho uzdravující přítomnosti, tím více budeš obdarován a posílen pro další namáhavé dny.

Je toho mnoho, co tě utlačuje a skličuje? Není noci, která by nekončila novým úsvitem. Otevři knihu proroka Izaiáše, přečti pozorně a s rozvahou celou její 35. kapitolu a dovol Pánu, aby tě oslovil. Nejsou to slova plná naděje? I tvůj *suchopár se má rozveselit, i tvoje poušť rozkvete kvítím*⁽²⁾.

Abys však uzřel slávu Páně a spatřil nádehu našeho Boha, musíš nejdříve *otevřít své oči*. Nezdá se ti všechno kolem tak černé a zlé, protože tvoje oči nechtějí nic jiného vidět? Není v tvém srdci tak smutno a těžko, protože neslyšíš slova, která přináší světlo a radost? Není tomu tak, že dříve než nemocný a zlý svět kolem tebe ty sám potřebuješ uzdravení?

Existuje hluchota, jakou trpí i slyšící. Jsou hluší tím, že nevnímají, co se jim nelíbí a čemu se vnitřně brání. Jak chceš uslyšet slovo pravdy, když tvůj chorý sluch zatím propouští jen to, co lichotí tvé sebelásce a potvrzuje tvé samolibé postoje a soudy? Co nového pak může vstoupit do tvé duše? A je-li v ní jen tvůj malý, do sebe zahleděný svět, o čem mohou mluvit tvoje ústa? Mluví a mluví, ale vlastně nic neříkají, jsou pro tvé bližní, jako by byla němá.

Z tohoto bludného kruhu si sám nepomůžeš. Nespoléhej už na sebe a dovol těm, které ti Pán posílá jako své služebníky, aby tě k němu zavedli. Chtějí tě nejen přivést do Ježíšovy blízkosti, chtějí tě představit a prosit za tebe, aby se tě ujal, *vložil na tebe ruku* a uzdravil všechny smysly tvé duše. Chtějí mu říct za tebe, co tvoje němá ústa ještě nedokážou vyslovit.

Pán se tě ujímá, vždyť právě proto přišel, jak tě ujišťuje prorok: *On sám přijde a spasí vás*. Aby tě Pán mohl uzdravit, odvede tě nejdříve *stranou od zástupu*. Až budeš s Pánem sám, daleko od lidských vlivů a ohledů, popros ho, aby tě odvedl i od tebe samého, aby ti dovolil podívat se na sebe jeho očima. Tak se nejlépe přesvědčíš, jak velice potřebuješ, aby tě uzdravil. První podmínkou je, aby ses Pánu dokonale *otevřel*.

Na tom Ježíši velice záleží: je to veliký dar Ducha Svatého, co ti s velkým povzdechem vyprošuje od svého nebeského Otce: *Effatha!*

Podrob se nyní pokorně obřadu, který si sám Pán stanovil, aby ti skrze svá znamení udělil dar sluchu a také dar řeči, aby tvůj *jazyk mluvil správně*.

Poděkuj Pánu z celého srdce, ale ještě neodcházej. Nyní, když se obnovil tvůj sluch, jistě můžeš dobře slyšet to, co jsi dříve nevnímal: Ježíšovo tiché a důvěrné volání a pozvání, abys zůstal a připojil se k jeho blízkým pomocníkům, které tolik potřebuje, protože chce *změnit žíznivou půdu v prameny vod*. Je příliš mnoho těch, kteří ho potřebují, a Pán tě chce poslat, abys je k němu *přiváděl a prosil za ně*. Pak i na ně vloží svou všemohoucí ruku.

Chce vysvobodit *vězně*, které spoutaly jejich náruživosti a závislosti, chce otevřít oči *slepým*, kteří nevidí, *co je jim ku pokoji*, a také *slepým vůdcům slepých*, kterým hrozí, že *spadnou do jámy*⁽³⁾. Chce otevřít uši hluchým, kteří neslyší, *co Duch říká církevním obcím*⁽⁴⁾, ale také těm, kteří jsou hluší k nářku *sirotků a vdov*.

A je tu ještě mnoho dalších, kteří strádají, protože nevědí o svém Spasiteli, ačkoliv ho tolik potřebují. Je třeba povzbudit *malomyslné*: *Vzmužte se a nebojte se*. Je třeba uzdravit ty, kteří jsou ochromeni svými předsudky a nevědomostí, je třeba hledat způsob, jak *zjednat právo utlačěným*, nastolit spravedlnost, aby bylo dostatek chleba i pro ty, kteří *umírají hladem*. Vezmi si na starost, aby i oni okusili z plodů Hospodinova milostivého léta!

Nyní snad chápeš, co ti chce apoštol říct. Dokud si hledíš spíše přízně vážených a vlivných, myslíš především na sebe. Projevuj nyní větší úctu a pozornost těm, kteří jsou *v očích světa chudí*, *abyste spolu získali dědičný nárok na království slíbené těm, kteří milují Pána*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 146; ⁽²⁾ Iz 35,1;

⁽³⁾ Mt 15,14; ⁽⁴⁾ Zj 3,2

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 35,4–7a

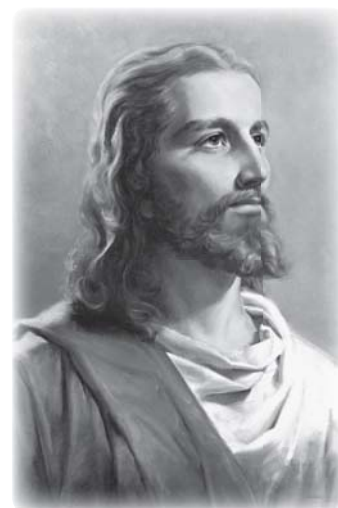
Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“
Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti.
Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

2. čtení – Jak 2,1–5

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudasovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou“. Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad!
Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

Evangelium – Mk 7,31–37

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně.
Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali.

Pius XII., Stauffenberg a Ochsensepp

Prohitlerovští spiklenci z 20. července 1944 měli tajného spojence: papeže

Ani ne půl roku po nezdařeném Stauffenbergově atentátu a selhání operace Valkýra dověděl se Hitler celou pravdu o spiklencích z 20. července 1944. Byla obsažena ve zprávě Ernesta Kaltenbrunnera, šéfa Sicherheitsdinstu (SD), napsané 29. listopadu 1944. Měla 27 stran strojopisu a obsahovala všechno, co asi 400 členů SD a gestapa zjistilo o spiklencích a zahraničních kontaktech Hitlerových nepřátel.

Jak se mohl Hitler dočíst, odpor začal aktivně působit už tehdy, když protiprávně vstoupil v roce 1938 do Sudet. Generál-oberst Ludwig Beck jako šéf generálního štábu odstoupil, když Vůdce pobízel k válce a rozbití „zbytku Československa“. Chtěl tehdy dosáhnout kompletní rezignace celé generality. Místo toho generálmajor Hans Oster a admirál Wilhelm Franz Canaris plánovali svržení Hitlera. Když však Anglie a Francie uznaly v Mnichově německé nároky, spiklenci prozatím svůj plán odložili.

Místo očekávaného vyhození situace došlo totiž k vnitropolitickému posílení Hitlera. Teprve vyhlášení války po přepadení Polska se jevílo jako příležitost ke státnímu převratu. K tomu však bylo zapotřebí vejít tajně ve styk s odpůrci války. Tak došlo ke konstelaci, která byla v dějinách ojedinělá. Kaltenbrunner ve zprávě uvádí:

„Canaris a Oster udržovali spojení s papežem prostřednictvím dřívějšího mnichovského právníka Dr. Josefa Müllera, který byl zapojen v odboji. Müller byl prostřednictvím dómského kanovníka z Mnichova uveden k tehdejšímu kardinálu sekretáři Pacellimu a byl mu představen v kryptě chrámu Svatého Petra. Získal údajně ve vatikán-

ských kruzích důvěru, protože takový počín byl zcela ojedinělý. Müller se pak s Pacellim několikrát sešel v soukromých záležitostech a vedl s ním i politické rozhovory. Pacelli se vůči němu choval velice přístupně.“

Müller pak během války již od podzimu 1939 udržoval úzký kontakt s jezuitou Leiberem, který byl papežovým soukromým sekretářem. Od Leibera získal řadu informací o postoji papeže k znepráteným mocnostem. Vedl s ním rozhovory o možném mírovém narovnání, přičemž mu Leiber dal najevo,

Josef Müller

že předpokladem k uzavření míru je změna ve vedení Německa. Styky s americkými a anglickými kruhy měl Müller prostřednictvím Leibera, ale zvláště přes Američana Taylora, který v roce 1939 navštívil Vatikán, a přes jednoho amerického biskupa, k Anglii pak přes anglického vyslance ve Vatikáně Osborna.

Papež Pius XII. se podílel na spiknutí, jehož cílem bylo svržení Hitlera.

Tato překvapující skutečnost je velmi dobře zdokumentována. Je potvrzena samotným Josefem Müllerem, který se po 2. světové válce stal spoluzakladatelem německé CSU (Křesťansko-sociální unie). V Bavorsku byl znám jako „Ochsensepp“ (Pepa od volů). Jako syn franckého rolníka

pásal voly svého otce předtím, než šel do Mnichova studovat práva. Působil pak jako advokát ve Výmarské republice. Napsal svou autobiografii „Bis zur letzten Konsequenz“ (1967). Vyprávěl pod přísahou v procesu blahřečení Pia XII., kde jsem mohl nahlédnout do akt a uvést je v rešerších ke knize „Papež, který vzdoroval Hitlerovi“. Dokumenty z londýnského Foreign Office dokládají každý detail „římských rozhovorů“. Müller zemřel v roce 1979.

Začneme však jiným mnichovanem, Dr. Wilhelmem Schmidhuberem, který byl generálním konzulem v Portugalsku. Byl právě povolán na cvičení záloh, když došlo k všeobecné mobilizaci. Konzul měl sloužit u generála Sperrleho v Norimberku, ale žoviálnímu kosmopolitovi, který byl věřícím katolíkem, se vyhlídka vojenské služby nelíbila. Přihlásil se proto k starému příteli nadporučíkovi Teschemacherovi, který byl šéfem obrany v Mnichově. I Teschemacher byl katolík a vůbec nemiloval nacismus. Schmidhuber mu nabídl svůj konzulát jako spojovací místo pro zprávy, k čemuž byl jako konzul nepostradatelný. Teschemacher chtěl vědět, zda Schmidhuber má styky s Vatikánem. Konzul přisvědčil. Tak se stal pro odboj zajímavým.

Teschemacher poslal Schmidhubera do Berlína na štáb obrany ke generálmajoru Hansi Osterovi, osobnímu šéfovi a příteli Wilhelma Canarise, který byl současně hlavou spiklenecké skupiny. Opět vyslovil jména a postavení kontaktních osob ve Vatikáně. Zeptal se konzula, zda by byl ochoten jet do Vatikánu ve věci odboje. Schmidhuber souhlasil, ale prosil o doprovod, který mohl jeho vztahy vhodně doplnit. Tím mužem byl Josef Müller. V kruzích NSDAP platil za po-

Michael Hesemann

dežrelého, protože jako advokát hájil katolické kláštery a rády proti stále častějším útokům nacistů. Pro Canarise byl tedy důvěryhodný. Poručil dát Müllerovy papíry do pořádku a pak oba Mnichované letěli do Říma, oficiálně proto, aby zjišťovali defetistické nálady v Itálii. Schmidhuber byl nadále v pozadí, operaci převzal „Ochsensepp“.

Müller sám byl hluboce věřící katolík a skutečně měl ve Vatikánu dobré kontakty. Svatbu měl v kryptě u Svatého Petra, jeho svědkem byl německý prelát Schönhöffer, který nadále fungoval jako prostředník. Skrze něho zjišťoval, jaký by byl postoj Vatikánu k míru ještě před vpádem do Polska. Odpověď zněla, že každá možnost k ukončení války je vítána. Brzy navázal Müller kontakt s Mons. Ludwigem Kaasem, který byl předsedou strany *Centrum* a po uchvácení moci nacisty uprchl do Říma. Kaas byl osobním přítelem Pia XII. ještě v době, kdy byl v Německu nunciem. Představil Müllerovi P. Leibera, rovněž z Německa, který byl soukromým sekretářem Pia XII.

Jemu sdělil Müller, že v generálním štábu obrany jsou muži, kteří plánují puč proti Hitlerovi. Jejich cílem bylo vrátit Německo k právnímu státu v podobě federace, do které by patřilo i Rakousko a která by se stáhla z Polska a z Československa. Předsedou přechodné vlády se měl stát generál Ludwig Beck. Spiklenci si byli vědomi,

že státní převrat neproběhne bez násilí, bylo zde i riziko občanské války. Dříve než by k tomu přistoupili, potřebovali alespoň ujištění Anglie, že západní mocnosti vládu uznají, budou nakloněny k míru a nebudou chtít zneužít zranitelnosti Německa. Muž, který byl v této věci ideálním prostředníkem, byl právě papež. Generál Beck mu plně důvěřoval již od doby, kdy byl v Berlíně nunciem. Měl zaříditi spojení s Brity a zajistit Chamberlainovy záruky.

Když P. Leiber Pia XII. o této záležitosti informoval, vyžádal si papež noc na rozmyšlenou a pak souhlasil. Bylo to nejriskantnější rozhodnutí jeho pontifikátu. Nejen vatikánský historik Robert Graham se ptal: „Jak mohl papež spolupracovat při tak nebezpečné akci?“ I P. Leiber se domníval, že až selže příliš daleko.

Důsledky by byly strašnější, kdyby se Hitler v té době o účast papeže na spiknutí dověděl. Konkordát by byl vypovězen a hierarchie postavena ke zdi. Mussolini by chápal jednání papeže jako porušení lateránských dohod o neutralitě. Ani obsazení Vatikánu fašisty by nebylo vyloučeno. Ale Pius XII. vsadil všechno na jednu kartu, protože neviděl jiné cesty k míru.

6. listopadu bylo Müllerovi sděleno, že papež je ochoten „udělat, co bude moci“. Bylo to jeho zcela vlastní rozhodnutí, do kterého nezasvětil ani sekretariát.

Tři týdny nato se setkal Kaas s britským vyslancem u Svatého stolce Francisem d'Arcy Osbornem a zasvětil ho do celého plánu. 12. ledna ho Pius XII. přijal v soukromé audienci. Po čtyřech týdnech se setkali znovu tajně mimo protokol. Následující týdny putovaly zprávy mezi Vatikánem, Berlínem a Londýnem sem tam. Německý odboj chtěl znát podmínky, za jakých by byla Velká Británie ochotná k míru. Odpověď byla velmi přesná: že se podaří svrhnout

Hitlera ještě před začátkem západní ofenzivy. Berlín odpověděl, že to bude možné, pokud mírové podmínky Britů budou přijatelné.

Müller předal podmínky, odboj je uznal za přijatelné. Ale nic se nestalo. Nedošlo ani k puči, ani k západní ofenzivě. Nebyl snad odpor v Německu jen výmysl nacistů, aby podlomil obratnost Britů? Londýn chtěl znát jména spiklenců, Pius XII. však slíbil, že nikoho nebude jmenovat. Naznačil jen, že akce se účastní „jeden německý generál“. Muži odporu zřejmě přecenili své možnosti. Pius XII. byl rozmrzelý, cítil se zaskočen. Britové ztratili všechnu ochotu k jednání. Müller cestoval do Mnichova, Schmidhuber se dal do práce. Podnikl poslední pokus získat důvěru spojenců. Ze sídla obrany přišel termín vpádu do Holandska: 10. května 1940 ve 4.00. Vatikán okamžitě varoval neutrální státy... Ale po rozhovoru s Londýnem Brusel rozhodl, že zprávy z německého odboje nejsou věrohodné. Tak byly státy Beneluxu překvapeny útokem, i když je Vatikán včas varoval.

Tentýž den, kdy se tajná informace potvrdila, musel přiznat německý odboj, že nemá šanci. Euforie v Říši a nadšení pro Hitlera byly příliš veliké. Německá propaganda ho prezentovala jako „korektora versailleského diktátu“. V Londýně Churchillův kabi-

net reagoval na všechny německé mírové návrhy mlčením. Teprve když se spojenci vylodili po čtyřech letech v Normandii, viděla skupina odboje novou možnost k převratu. Sešla se stejná sestava, která spolupracovala s papežem v roce 1939. V čele stál Henning von Tresckow a hrabě Claus Schenk von Stauffenberg.

Hrabě von Stauffenberg

Ještě jednou se dal „Ochsensepp“ do práce. V únoru 1943 z pověření generála Becka jel opět do Říma, aby informoval Pia XII. o „bezprostředním puči v Německu“ a prosil o mír snesitelný pro Německo. Když oba atentáty Tresckowa ztroskotaly, byl Müller v dubnu 1943 zatčen, Oster a Canaris drženi v domácím vězení. Krátce před 20. červencem 1944 dostal Oster ve vězení zprávu, aby se připravil, že bude záhy propuštěn. Musí pak jako zástupce pučistů cestovat do Říma a vyjednat s papežem

Následky výbuchu po nezdařeném atentátu na Hitlera 20. července 1944

podmínky míru. Operace Valkýra však ztroskotala a osud protagonistů je bohužel znám.

Jen Müller „Ochsensepp“ jako zázrakem přežil, i když byl po atentátu nejdříve v koncentračním táboře Buchenwald a pak v Dachau. Protože se 20. července ještě nacházel ve vazbě, nemohla mu být spoluúčast prokázána.

I když plán odporu ztroskotal, podává svědectví o nesmírné odvaze papeže, což Harold Deutsch označuje za „nejúžasnější události moderních dějin papežství“, které svědčí o papežově charakteru. Byl všechno jiné, jen ne zbabělec, jak ho nazval Rolf Hochhut ve své hře „Náměstek“. Nebyl také nejistý váhavec, jak o něm mluví Klaus Kühlwein v knize „Proč papež mlčel“. Spíše to výstižně vyjádřil historik Erich Kosthorst: „Jestliže papež dal stranou pochopitelné těžké úvahy a vahou své autority dal německé ilegální opozici legitimaci, která nemohla být lepší, pak to byl státnický čin vysokého stupně. Ten neztrácí na významu ani poté, že nemohl dosáhnout míru, kterému chtěl posloužit.“

Ani muži 20. července neztratili nic na svém hrdinském činu, když nakonec nešťastně ztroskotali.

Navíc tajné spojení papeže s německým odbojem přináší také dobré vysvětlení jeho tak často kritizovaného „mlčení“ jakožto pláště zdánlivé neutrality, kterou si Pius XII. udržel až do konce války.

V roce 2004 se v USA objevila pozoruhodná kniha, která bohužel u německých historiků nevyvolala potřebnou pozornost. Americký diplomat Harold H. Tittmann popisuje v „Inside the Vatican of Pius XII.“, jak našel ve Vatikánu útočiště a vedl pak rozhovory mezi vládou USA a Svatým stolcem. 2. června 1945 při jednom proslovu papeže se Tittmann setkal zcela náhodou s Ochsenseppem, který ihned po propuštění spěchal do Vatikánu. Dva dni nato uveřejnil memorandum: ▶

► „Dr. Müller se domnívá, že skupina odboje během války vždy velice dbala na to, aby se papež zdržel všech veřejných vyjádření, ve kterých jsou nacisté jmenováni a odsuzováni, místo toho doporučili, aby se papež omezoval na všeobecná vyjádření. Dr. Müller řekl, že byl zavázán tuto radu předat dále, protože kdyby papež byl konkrétní, Němci by ho obvinili, že je hláskou troubou cizích mocností. To by postavilo katolíky do ještě podezřelejšího postavení a omezilo by to ještě více možnosti, už tak malé, klást nacistům odpor. Dr. Müller prohlásil, že papež se po celou válku řídil touto radou.“

Že Pius XII. zastával tento postoj, potvrdil Müller také ve svých pamětech: „Stále znovu jsem v Římě zdůrazňoval, že musí být nejvyšším příkazem nevydráždit nacisty žádným neuváženým činem. ... důrazně jsem poukazyval na to, že nesmíme poskytnout nacistům žádný zbytečný důvod k represáliím.“

Papež byl ochoten řídit se pravidly hry spiklenců, s nimiž ho pojila naléhavá naděje, že se podaří zastavit hnědou bestii, která má na svědomí miliony lidských životů. „Římské rozhovory jsou bezpečným důkazem, že papež si nic vroucněji nepřál než Německo osvobozené od nacismu. Jinak není možno vysvětlit jeho statečné vystupování ve prospěch německé vojenské opozice. Pius XII. riskoval stejně mnoho a projevil občanskou statečnost podobně jako hlavní aktéři spiknutí, kteří za své hrdinství zaplatili životem.“

Michael Hesemann je historik a autor různých knih z církevních dějin. Jednou z posledních je jeho životopis Pia XII.: Papež, který vzdoroval Hitlerovi. Hesemann dělal rešerši akt komise pro blahorečení a tajného vatikánského archivu.

*Přeloženo z www.kathnews.de
Překlad -lš-*

Dva druhy lásky spojené v jedno

Jeden svatý biskup nám představil Mariinu lásku krásnými slovy: Mariina láska se utvořila tak, že se v ní sjednotily dva druhy lásky. (...)

Ptám se vás: jaké je to tajemství a jak vzniklo spojení dvou druhů lásky? Svatý biskup to vysvětluje těmito slovy: „Vzniklo tak, že Maria darovala svému Synu lásku, jakou dluží Bohu, ale přitom také projevuje Bohu lásku, jakou dluží svému Synu.“

Na základě těchto slov můžeme poznat, že není větší, silnější a vznešenější myšlenky, jakou bychom mohli vyjádřit lásku svatě Panny. Protože tento svatý biskup chce svými slovy říct, že přirozenost i milost přispívají spolu k tomu, že v Mariině Srdci vznikají ty nehlubší pocity.

Není nic většího, nic naléhavějšího než láska k dítěti, kterou přirozenost vkládá lidem do srdce, a podobně také ona láska, jakou nám daruje milost pro Boha. Tyto dva druhy lásky jsou dvě propasti, jejichž hloubku nemůžeme změřit, ani jejich plný rozměr pochopit.

Zde však můžeme říct s Žalmistou: Abyssus abyssum invocat – hloubka hloubku volá: jedna nezměřitelnost přitahuje

k sobě druhou, neboť aby se vytvořila láska nejsvětější Panny, muselo se smístit to nejněžnější, co nám nabízí přirozenost, s nejučinnější milostí. Příroda mohla dát to nejněžnější, takže tato láska líbala Syna, a milost mohla působit, že tato láska se dívala na Boha-Abyssus.

Ale to, co překračuje sílu představivosti, je skutečnost, že obyčejná přirozenost a obyčejná milost k tomu nepostačí, protože neodpovídá pouhé přirozenosti nalézat v synu Boha, a není ani v síle obyčejné milosti způsobit, aby v synu byl milován Bůh. Musíme se obrátit k míře přivedené nadpřirozenou silou na vyšší úroveň.

Křesťané, dovolte mi dnes zvednout myšlenku o přirozenosti a milosti a původ této lásky hledat přímo v lůně věčného Otce.

Cítím se k tomu zcela zavázán, protože božský Syn, jehož je Maria Matkou, je spojen s ní a s Bohem. „To svaté, co se z tebe narodí, bude se nazývat Boží Syn,“ řekl anděl. Maria je spojena s Bohem tím, že je Matkou jeho jediného Syna, který nyní pro způsob, jakým ho počala, může být sjednocen jen společně s ní i s věčným Otcem.

Ale tento Bůh, který jí chtěl darovat svého Syna, aby dokončil své dílo, který na ni musel vylít svou sílu a svou plodnost, musel do jejího srdce vylít i paprsek nebo jiskru své lásky, jakou chová ke svému Synu, a z toho musela vzniknout Mariina láska. Došlo k vylití lásky z Božího Srdce

Jacques-Bénigne Bossuet

do jejího Srdce. Láska, kterou chovala Matka ke svému Synu, pocházela ze stejného pramene, z jakého počala svého Syna.

Ó lidský rozume, co tomu nyní říkáš, této utajené komunikaci? Odvážíš se, že budeš chtít pochopit toto spojení mezi Marií a Ježíšem Kristem? Vždyť ona nyní vlastní i něco z oné dokonalé jednoty, která existuje mezi Otcem a Synem. Nepouštěj se do toho, že bys chtěl vysvětlit tuto mateřskou lásku, která má tak vysoký původ a není nic jiného než láska Otce k jeho jednorozrozenému Synu.

Smím vám říct, jak tento zázrak skončil? ...Křesťané, je-li mi dovoleno říct, co si myslím, připišu to nikoliv mimořádným hnutím, nýbrž jen dokonalé lásce nejsvětější Panny Marie.

Neboť tato božská láska mohla bez jakýchkoliv zábran v jejím srdci řídit a ovládat její myšlenky, stávala se den ze dne pro její skutky stále větší, zdokonalovala se jejími přáními, stále více se rozšiřovala, až dosáhla takové dokonalosti, že už ji zde na zemi nic nemohlo zadržet.

Kázání k Nanebevzetí Panny Marie

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ OD NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE

Tato modlitba k Panně Marii od Nejsvětějšího Srdce má zvláštní účinnost a sílu, neboť Nejsvětější Panně připomíná, že je pravou Matkou Boží, která měla a má zvláštní účast na divech Boží lásky, zvláště na tajemství vtělení a vykoupení, a vykonává svou vládu nad tím, co je u jejího božského Syna nejnuitrnější a nejbohatší, totiž nad jeho Srdcem, symbolem a vyjádřením jeho lásky.

Pamatuj, Panno Maria od Nejsvětějšího Srdce, na dívky, které v tobě učinil Pán. On si tě vyvolil za Matku a chtěl tě mít u svého kříže. Nyní ti dává účast na své slávě a vyslyší tvé prosby. Přednes mu naši chválu a naše díkyvdání. Předlož mu naše prosby... (vyjádříme milost, kterou toužíme dosáhnout).

Učiň, abychom žili jako ty v lásce tvého Syna, aby k nám přišlo jeho království. Přiveď všechny lidi k prameni živé vody, která tryská z jeho Srdce, a rozestři nad světem naději a pokoj, milosrdenství a spásu. Pohleď na naši důvěru, odpověz na naši prosbu a ukaž se vždy jako naše Matka. Amen.

Panno Maria od Nejsvětějšího Srdce, oroduj za nás!

Po Napoleonově císařské korunovaci, která se uskutečnila v Paříži 1804 za přítomnosti papeže Pia VII., občanským jménem Chiaramontiho, se vztahy mezi papežem a francouzským státem zhoršily, k čemuž přispěl fakt, že římský biskup nechtěl podporovat blok zaměřený proti Anglii a stavěl se proti všem státním zásahům do náboženské sféry.

17. května byl k zaalpskému impériu připojen Řím a jiná papežská území, která se nyní zmenšila na Latium a Umbrii. Město bylo obsazeno již od února 1808 napoleonskými oddíly.

Když v červnu dorazila do Říma zpráva o Napoleonových dekretech ze 17. května, byla na Andělském hradě vztyčena francouzská vlajka a dekrety o anexi byly vyvěšeny na ulicích. Pius VII. exkomunikoval uzurpatory a jejich spojence, rádece a vykonavatele násilí na právech církve a Svatého stolce. Příslušnou bulu vyvěsili ve Městě věrní papežovi poddaní. Dopis ze 20. června, který poslal Napoleon neapolskému králi Muratovi, svému příbuznému, obsahoval oprávnění k zatčení papeže, pokud to bude potřeba. V Římě panovalo napětí a napoleonská důstojníci se obávali povstání, které by mohlo být přičítáno na vrub jejich neschopnosti a nedostatečné horlivosti. Vojenský oddíl nebyl ve skutečnosti příliš početný, i když jeho kontingent byl posílen praporem 400 jízdních četníků, a to na příkaz generála Etienna Radeta.

Rozhodli se, že vniknou, třeba i násilím, do Kvirinálu, kde sídlil papež.

Večer 5. července 1809 byl papežský palác ze všech stran obklíčen, hlídky na koních projížděly přílehlými ulicemi. Velení akce bylo svěřeno generálu Radetovi; Miollis sledoval operaci z pozorovatelny proti královskému sídlu. Podle plánu měly oddíly vstoupit do paláce ze dvou stran. S francouzským generálem šlo sto padesát francouzských vojáků, roz-

Císařův vězeň

Před dvěma sty lety Napoleon přepadl Kvirinál a unesl papeže

dělených do tří skupin, a šedesát vojáků římských.

Svědék oněch dnů opat Luca Antonio Benedetti sestavil seznam těch, kteří pomáhali cizím vojákům. Na seznamu se ocitlo

Papež Pius VII.

několik šlechticů a advokátů, také někteří církevní hodnostáři a různí řemeslníci a obchodníci. Někteří vetřelci pocházeli z Rieti, Poggia, Mirteta, Alatri, Frosinone, Sant'Oreste a Ceccana.

Z místa pozorovatele generála Miollise byl dán signál k zahájení operace. Bylo domluveno, že nějaký pověřenec otevře palác, ale nestalo se tak. Pokusili se tedy přelést hradby v místě zvaném „la Panetteria“, ale neuspěli, protože měli krátké žebříky. Zavolali tedy „festatori“, což byli řemeslníci, kteří zajišťovali organizaci různých slavností; ti byli vybaveni dostatečně dlouhými dřevěnými žebříky, které používali při výzdobě chrámů a věží při liturgických slavnostech. Potřebné prostředky byly tedy připraveny, ale došlo k potížím, protože jeden muž zvaný Muletto, který se pokoušel vy-

Pius VII. ve Fontainebleau

lézt jako první, spadl a zlámal si nohu. Podařilo se však vstoupit do Kvirinálu snadněji jedním oknem kostela svatého Ondřeje. Generál Radet se s několika svými vojáky ocitl v zahradě. Dostali se k jednomu schodišti. Mezi tím vystoupili strážci paláce, ale nekladli odpor, protože měli proti sobě přesilu, která vstoupila dovnitř i jinými cestami. Jeden věrný sluha začal zvonit na poplach, ale byl ihned zatčen.

Radet úderý sekerou otevřel četné dveře a v předpokojí našel švýcarskou gardu s velitelem Karlem Leodegardem Pfyfferem z Altshofenu. V souladu s příkazy, které jim byly doručeny, složili zbraně. Francouzský důstojník tak vstoupil do pokoje, kde se na-

Napoleon Bonaparte

cházal papež, který byl oblečen v bílé klerice, červeném pláštiku a zlaté štóle. Byli s ním někteří kardinálové, mezi nimi státní vicesekretář Bartolomeo Pacca.

Radet naznačil s emoci a rozpaký úkol, která má provést. Požádal papeže jménem císaře, aby se vzdal časné vlády nad městem Římem a římským státem. Pokud by to odmítl, bude přiveden ke generálu Miollisovi, který mu sdělí místo určení.

Pius VII. navázal na slova prostředníka, který připomněl přísahu poslušnosti vladaři, a vy-

zval ho, aby si uvědomil, jakým způsobem a jakou věrností je náměstek Kristův zavázán dodržovat práva Svatého stolce. Papež upřesnil, že je pouze správce časného panství, které nepatří jemu, ale římské církvi. Připojil, že neočekával takové jednání od císaře, a Radet připustil, že Napoleon má mnoho důvodů k vděčnosti vůči římskému biskupovi.

Papež se zeptal, zda musí opustit Kvirinál sám, francouzský generál odpověděl, že ho může doprovodit státní vicesekretář.

Pius VII. si nasadil klobouk, oblékl červený plášť a vyšel s kardinálem Paccou ihned z paláce a prošel komnatami, jejichž dveře byly vyraženy. Papež a kardinál nastoupili do malého uzavřeného kočáru, který byl ihned obklopen četníky na koních. Žádná z obou těchto osobností si s sebou nevzala peníze. Měli s sebou jen jednu líru a šedesát centisimů. Generál Radet a jeden maršál zaujali místa zevně kočáru.

Konvoj vyjel z Porta del Popolo a zamířil k Toskáně. Papež Chiaramonti neopomenul upozornit francouzského velitele, že není odváděn ke generálu Miollisovi, jak mu bylo řečeno, ale přímo ven z Říma.

V Radicofani ho dostihlo několik osob jeho doprovodu. Cílem cesty byla nejdříve Florencie, pak Janov a Grenoble. Brzy byl papež odloučen od kardinála Paccy, který byl vězněn po dobu tří let v piemontské pevnosti Fenestrelle.

Pius VII. zůstal v Grenoblu od 21. července do 1. srpna. Odtud byl odvezen přes Valenzu, Avignon, Aix, Nizzu a Mondovu do Savony, kde byl držen téměř tři roky. Na jaře 1812 byl přemístěn do Fontainebleau. Teprve v květnu 1814 se mohl vrátit do své diecéze. Z vděčnosti k Matce Boží ustanovil svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů.

L'Osservatore Romano
17. května 2009
Překlad -lš-

Boží dobrodružství

Mons. Leo Maasburg, národní ředitel Papežských misijních děl v Rakousku

Bylo mi předem jasné, že by o Dr. Leo Maasburgovi, národním řediteli Papežského misijního díla v Rakousku, bylo třeba napsat nejdříve román, abychom postihli jeho dobrodružný život – kromě Číny a Japonska byl ve všech zemích světa. Po příjemném obědu u nás doma vyprávěl mi P. Leo o svém pohnutém životě.

Narodil se o Velikonoční neděli v roce 1948 ve Zhořelci. Rodiče byli vyhnáni ze Slovinska a zde se usadili. Je třetí ze čtyř dětí. Po základní škole v Kitzbühelu následuje střední škola v Melku. Čím starší je, někdejší ministrant, tím nepravděpodobnější jsou jeho návštěvy kostela. Víru přijímá nyní jen docela málo. Pak přijde vojenská služba. Vzpomíná si především na nástupy, na které spěchal po protančené noci.

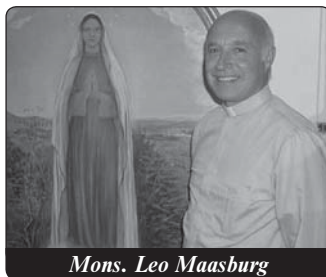
Pak začíná doba studií. První etapa je studium práva v Innsbrucku. Chce se stát diplomatem. Studium se vleče, protože zkoušky pořád odkládá. Když je opět jednou na cyklistickém výletě, potká se s jedním knězem, který ho spíše proti jeho vůli přemluví, aby se uchýlil na nějaký čas do kláštera Fiecht. Tak se může nerušeně připravit na zkoušky.

V tomto prostředí i přes vnitřní odpor přichází do styku s církví a otázkami víry. P. Leo vypráví: „Jednoho dne jsem pocítil vnitřní impulz zajít do klášterního kostela. Proč vůbec? – ptal jsem se sám sebe. Klekni si na klekátko, – pokračovalo to ve mně. Není to zrovna pohodlné, ale vlastně tu není na čem sedět, protože mříž ostatní prostor oddělovala. Nakonec jsem si přece jen klekl. A zase: – Odevzdej svůj život Ježíši! – Ne, to už zachází příliš daleko. To bych mohl za svůj dosavadní život do-

stat několik facek. Vnitřní hlas chce vyjednávat dál: – Dobře, tak nikoliv Ježíši, ale Matce Boží. Ta jde stejnou cestou, ale zaručeně bez facek.“ S tím byl student srozuměn.

Další etapou na jeho cestě víry je přednáška jednoho jezuita, který byl kaplanem u americké armády. Toho se jednoho dne zeptal: „Co musím dělat, abych se stal věřícím?“ Odpověď zněla: „Každé ráno po probuzení řekni: – Velký Pane, jestliže jsi, daruj mi víru!“ Leo tuto radu svědomitě plní. A jednoho rána se probudí a je mu jasno: „Já věřím!“ Dnes říká: „To byl a je dar, se kterým musím šetrně zacházet, protože vím, že bych ho mohl zase ztratit.“

Následuje pneumatologický seminář, kde se doví nejdůležitější pravdy víry. Dříve než díky stipendiu odjede do Oxfordu, aby tam studoval mezinárodní vztahy, zorganizoval jeho bratr večírek na rozloučenou. Tam Leo o půlnoci prohlásí, že je si ce rád, že všichni přišli, ale on je už nikdy víc neuvidí. Je nutný radikální krok. Chce nyní vést

Mons. Leo Maasburg

život bez kompromisů. To byla slova skutečně prorocká, když vezmeme v úvahu cestu, která následovala. Zavede ho skutečně do všech možných zemí.

V Oxfordu začal opravdu nový život: studium, ranní mše, denní četba Pisma svatého a knihy Bohočlověk od Marie Valtorty, kterou mu darovala jedna teta. Dizertační práci píše na téma: Vatikánská východní politika po roce 1965. To vyžaduje mnoho rozhovorů s biskupy ve Vídni a v Římě. Zvláště významné je setkání s biskupem Pavlem Marií Hnilicou, který byl tajně vysvěcen v Československu a později žil v Římě.

Po mnoha marných pokusech dojde konečně k setkání s Hnilicou při obědě o Velikonočním pondělí. Ještě před jídlem se biskup ptá studenta na jeho dosavadní životní cestu a zeptá se: „Leo, nechceš tu práci dopsat zde, začít teologii a pracovat pro mne?“ Odpověď je pohotová: „Ano!“

KŘESŤANKY SE NEZŘEKNOU VÍRY

V Teheránu jsou již pět měsíců vězněny dvě ženy ve věku 27 a 30 let. U výslechu je soudce nutí, aby se slovem i písemně zřekly křesťanské víry. Obě ženy však prohlásily, že milují Ježíše. Hrozí jim soud za „odpad od islámu“. Ženy trpí horečnatými infekcemi a bolestmi hlavy.

Počet muslimů, kteří přijali v Íránu křesťanskou víru, se odhaduje na 250 000. Z toho 150 000 jsou pravoslavní, arménští nebo syrští křesťané.

POČET MUSLIMŮ

Podle údajů z Vatikánu překročil v celosvětovém měřítku počet muslimů počet katolíků. Na světě žije v současné době 1,165 miliardy katolíků. Muslimů je 1,280 miliardy. Sdělil to listu „Il Tempo“ vedoucí vatikánského statistického úřadu Vittorio Formenti. Počet všech křesťanů činí 2,145 miliardy. Počet muslimů je stanoven na základě odhadu a za předpokladu, že ten, kdo se narodí v islámské zemi, je muslim.

Kath-net

„Bylo to správné rozhodnutí. Nikdy jsem toho nelitoval. Biskup Hnilica to viděl jasně. Tím byl pro mě zpečetěn směr ke kněžství,“ říká P. Leo se smíchem.

Po devíti letech studia (teologie, misiologie, filozofie a církevní právo) následuje rychlý závěr: V roce 1982 ve Fatimě po měsíci mlčení v pouštním klášteře je vysvěcen na kněze. Následují dva roky kaplanské služby ve Vídni. Již jako student pracoval u biskupa Hnilici, o kterém mluví s obdivem a velkou úctou: „Je to ten nejlepší muž, kterého znám, s nepopsatelně širokým srdcem.“

Jako biskupův asistent se pokouší nově organizovat jeho sekretariát. Je to těžká záležitost, protože zde neexistují žádná pevná pravidla kromě: milovat a zcela se obětovat pro lidi. To dělá každé plánování nemožným. Přednost má totiž úkol zmírňovat lidské starosti.

Další úkoly dostává od biskupa v rámci jeho kněžského bratrstva „Pro fratibus“, které slouží především podzemní církvi ve východní Evropě. To mu připraví určitá dobrodružství v komunistické východní Evropě. Např. návštěva u tajného biskupa, nyní kardinála Korce v Bratislavě.

Aby na Korce neobracel pozornost, musí jeho byt najít podle fotografií, které si zapamatoval v Římě. Čeká v blízkosti v příkopu za keřem a pak jde domů za biskupem, který pracoval jako silničář. „Posla od Hnilici“ poznal Korec ihned a položí prst na rty. V bytě opatřeném odposlouchávacím zařízením rozmlouvají spolu za hlasité hudby z rozhlasu pomocí plastových kelímků mezi ústy a uchem. Díky takovým návštěvám cítila podzemní církev, že není zapomenuta, a dostávala podporu díky různým informacím. Každá taková cesta, zvláště když byly v zavadle zakázané knihy, byla nebezpečným podnikem.

Prostřednictvím biskupa Hnilici poznal P. Leo Matku Tere-

zu, její láskyplnou rozhodnost a humor. Jednou byla pozvána na ranní mši s papežem Janem Pavlem II. To pozvání mělo podle ní platit pro P. Lea. Má s papežem koncelebrovat, říká ona. Jenže bez pozvání je to nemožné! Slovo „nemožné“ pro Matku Terezu neexistuje. Jako „benevolentní diktátor“ táhne P. Lea do papežských pokojů a přes všechny protesty strážní, policistů a monsignorů až do sakristie, kde se papež připravuje na mši. „Tato mše byla strhujícím zážitkem. Zanechala ve mně hluboký dojem,“ vzpomíná s pohnutím. Ty dvě velké osobnosti, jejichž přítomnost byla tak silná a zbožnost tak intenzivní, mu dovolávaly vdechovat neuvěřitelnou atmosféru míru a lásky.

V doprovodu Matky Terezy však viděl P. Leo i mnoho bídy. V Arménii čistil společně se sestrami jednu nepopsatelně zašpiněnou chýši, ve které bydlela jedna ochrnutá žebračka. „Přinesli jsme jí matraci a jídlo. Ale já jsem ten zápach nevydržel. Že Bůh je i zde, mělo se záhy ukázat. Stará žena prohlásila, že se chce vyzpovídat. Protože patřila k arménské církvi a nemluvila anglicky, myslel jsem, že je to nemožné.“ A dodává se smíchem. „Nebyl jsem ještě tím pravým misionářem, jakým mě Matka Tereza chtěla mít.“

Zpověď se přesto konala a ukázalo se, že žena mluví lánanou angličtinou. Byla katolickou řeholnicí, ale rodiče ji přinutili vystoupit a vdát se. Muž a odrostlí synové ji pak opustili. Nyní prosila Boha, aby se ještě jednou v životě mohla vyzpovídat. Velmi dojat vzpomíná: „Při rozhršení její oči tak zářily, že proměnily ten prostor v malý ráj. Za tři týdny zemřela.“

Tento zážitek patří k těm nejdojemnějším z jeho života.

Ale potkával nejen nouzi, nemoci a nepopsatelnou bídu, nýbrž také to, čemu říká „slepota

Matka Tereza s představenou římské komunity Misionářek lásky, s biskupem Hnilicou (vlevo) v jeho pracovně v Římě, spolu s biskupským sekretářem Leo Maasburgem (rok 1985)

k pravdě“, totiž když člověk již není schopen poznávat pravdu, rozeznat pravdu a nepravdu. Mnozí lidé pod komunismem to zažili. Oni už neví, co je právo a co bezprávi. Ale právě zde zažil, jak velice proměňuje Bůh život, jestliže mu lidé dovolí do něho vstoupit. „Tajemství nepochopitelné Prozřetelnosti a Boží lásky je ti téměř na dosah.“

Na otázku, zda bída, zlo a nepravda, které zažil, neotřáslы jeho vírou, odpověděl bez váhání: „Ne, naopak, právě to mi ukázalo nezbytnost víry. Jak dobře dělá taková neotřesitelná důvěra v Boha!“

V roce 1984, brzy po svém kněžském svěcení, je P. Leo spolu s Matkou Terezou a biskupem Hnilicou tři měsíce na cestách

v Indii. Před návratem domů mu Matka Tereza dá pytlík zázračných medailek. Má je v Moskvě „zasadit“, aby Matka Boží připravila sestrám místo v Rusku. I když Moskvou jen projíždějí, rozhodnou se oba, že zde zůstanou několik dní. Jak propašovali zakázané náboženské předměty z letiště do hotelu, ve kterém byl pobyt zahraničních turistů zakázán, jak si zakázaným způsobem

najali taxi a konečně krajně nebezpečný obsah (ach, to jsou jen moje léky!) propašovali do Kremlu, to je samo o sobě vyprávění na jeden večer.

Zkrátka a dobře: Biskup a kněz s taškou a pytlíkem medailek vstoupili do chrámu Usnutí Panny Marie, který je proměněn na muzeum, a biskup se rozhodne, že zde bude sloužit mši svatou. Bylo to 24. března 1984. Nebezpečná akce. Obsah tašky: phiolen s vodou a vínem a několik kousků chleba (to všechno, jak známo, se při proměňování stane nejlepším lékem). S novinami „Pravda“, za kterými se skrývají mešní texty, slaví nenápadně mši svatou. Je to právě ten den, kdy papež Jan Pavel II. posílá všechny biskupy, aby zasvětili svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jak to Matka Boží žádala ve Fatimě, každý ve své diecézi. Toto zasvěcení vykoná biskup Hnilica po svatém přijímání přímo v Kremle. Ostatně, Biskup Hnilica při svém svěcení v Československu dostal jako svou „diecézi“ celou komunistickou oblast od Berlína přes Moskvu až do Peking.

Aby mohly zázračné medailky růst, zasel je P. Leo tak, že je házel do škvíry mezi dva carské sarkofágy. Dopadající medailky však v tichu zvonily. Odevšad se seběhli strážci a měří si je přísným zrakem. P. Leo se dívá stejně udiveně jako všichni ostatní. Jeden strážce klepe na sarko-

fág, svítí si baterkou, ale medailky zůstaly neobjeveny. „Mohly by tam nepozorovaně růst ještě sto let,“ směje se P. Leo. Netrvalo pět let, a sestry Matky Terezy otevřely v Moskvě první dům.

Aby popsal neúnavného ducha tohoto společenství, vypráví mi můj host: „Osm hodin tam, osm zpátky, mezi tím čestný doktorát pro Matku Terezu, a to všechno při 45 °C v jižní Indii. Byl jsem strašně unavený, ale vždy jsem šel nejdříve do kaple, abych pozdravil Pána. Moje jediná myšlenka byla: – Sklenici vody! Tu mu někdo zezadu podává sklenici vody. – To byla tato moc něžnosti, o které mluvila Matka Tereza, ve které bych rád vyrůstal. To byla síla její a jejích sester.“ A dodává: „Dnes je všechno tvrdší, všechno je boj, proto je tak důležitá i každá malá pozornost.“

„Přivedla Tě Matka Tereza blíže ke Kristu?“ „Ano, nepochybně. Kdo se k ní přiblížil, toho vedla ke Kristu. Pavlova slova: Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus, se na ni velmi hodí. To vyzařování! Tato Kristova přítomnost byla velice citelná.“

Následuje nové místo určení: P. Leo přesídlil k P. Werenfriedovi van Straaten, ke Kirche in Not. I ten ho uchvátil: „Je to velký muž s jasnou vizí víry. Jaká síla je v jistotě víry! Hájí Církev jako lev, protože mu ukázala, co je to víra, a protože byla základem síly jeho jednání.“ Svým klidným vyrovnaným způsobem mi P. Leo vysvětluje, že kritici církevního učení rozkládají naši vlastní sílu. „Když s nimi nespolupracujeme, neznamená to, že jsme nekritičtí. My poznáváme hloubku a správnost víry nikoliv tak, že nasazujeme svůj vlastní rozum, nýbrž tak, že rosteme ve svatosti.“

Tři roky podporuje P. Leo P. Werenfrieda, organizuje cesty a pomoc v různých oblastech SSSR. Navrhuje nový typ pojízdné kaple, velký nákladní vůz s malou ubytovací buňkou pro kněze. ►

► Ve společnosti s p. Ferraiem následuje pro něho sedm plodných let u Radio Maria, kde spolupracuje na žádost kardinála Schönborna. Tehdy jsme se blíže poznali. Tak vím, že díky jeho nasazení, zkušenostem ze světa a znalostem jazyků vznikly rozhlasové stanice ve více než 30 zemích. Pro něho to znamená: čtyři dny v měsíci doma, jinak na cestách.

„Jaký zážitek tě spontánně napadá?“ ptám se a on vypráví: „Často jsem neměl žádné styčné body, když jsem přišel do země, abych zbudoval rozhlasovou stanici Maria. Jednoho dne jsem vystoupil v Santa Cruz v Bolívii, nikoho jsem neznal a nevěděl jsem, s kým o problematice začít. Aha, zde stojí dvě sestry: – Mohu jet s vámi do města? A nevíte náhodou, kdo je odpovědný za rozhlas? – Salesiáni. My vás tam zavezeme, slyším. A tak jsem začal v Bolívii.“

Jedna zkušenost poznamenává jeho činnost: „Když semeno pochází od Boha, vzejde navzdory našim chybám a slabostem. Ostatně musí nám jít právě o to, nikoliv abychom prosazovali svou vůli, nýbrž abychom stáli v poslušnosti.“ Že v tomto postoji stojí i pod Boží ochranou, mohl zakusit několikrát: Třeba při riskantní jízdě v Malawi:

Domníval se tehdy, že pro nálehavost a nedostatek času musí ujet policejnímu autu, které předjel. Později slyší těžkou ránu. Že by pneumatika? Ale auto nesmýká! Proto pádí dále. O několik hodin později zjistí u pumpy, že má v karoserii velkou díru. Pumpař mu vysvětluje: Již několikrát byli turisté vykradeni nebo dokonce i zabiti, když zastavili, protože jim kámen rozbil přední sklo. Protože P. Leo jel rychle, zloději nezasáhli sklo, ale jen karoserii. Nepůjčil anděl strážný autu křídla?

Dále se dovidám, že od roku 2001 spolupracoval P. Leo při procesu blahorečení Matky Terezy. Teď teprve začíná plně chápat. Poznal ji z mnoha

nových zorných úhlů. Vzniklo 80 000 stran, které dokládají, „že to nebyla obyčejná svěřice, ale svěťice tisíciletí a zcela jistě bude učitelkou víry“. Blahorečení Matky Terezy, kterou celá léta provázela a která poznamenala jeho kněžství, pro jejíž řád uspořádal po celém světě na 100 exercicií, se konalo 19. října 2003. Jak nádherné!

V roce 2004 přichází na přání kardinála Schönborna do Vídně, aby se stal národním ředitelem Papežských misijních děl. O své nynější činnosti si myslí: „Matka Tereza vždy říkala: je jedno, které rasy, jakého náboženství, komunisty nebo křesťan, ať je to kdokoli, všichni jsme stvořeni, abychom se milovali a byli milováni. To odpovídá úkolu Papežských misijních děl, totiž podporovat tuto sounáležitost celého světového společenství v lásce. 1100 misijních diecézí má tuto Kristovu lásku roznášet do celého světa, aby byli všichni sjednoceni v lásce pod hlavou Krista.“

„Ale bude svět vůbec tak dlouho existovat, neudělá Bůh našemu shonu konec?“ ptám se. Jeho odpověď je jednoznačná: „Bůh respektuje svobodu člověka, i když je destruktivní. Ale má jednu možnost, kterou často přehlízíme, tuto svobodu napadnout. Je to věřící modlitba jiného člověka. Věřím, že pak může Bůh dát více milosti, než kolik by mohl dát na základě zákona svobody. Bůh je odkázán na naše Ano.“

Na závěr přichází ona „síla něžnosti“, kterou Matka Tereza ukazovala svým živým příkladem světu: „V hlubokém duchovním růstu odkrýváme, že celý svět je podřízen moci něžnosti. To byla síla víry jedné Matky Terezy, jednoho biskupa Hnilici a jednoho P. Werenfrieda. Matka Boží nás učí, že říct láskyplné Amen k Božímu plánu je tou nejplodnější něžností, kterou můžeme darovat. Neboť kdykoliv Bohu něco dáme, stane se to nekonečným.“

Z VISION 2000 přeložil -lš-

DRAMATICKÝ ÚBYTEK NÁVŠTĚVNÍKŮ BOHO- SLUŽEB V RAKOUSKU

Počet pravidelných návštěvníků bohoslužeb klesl během jednoho roku ze 780 000 na 750 000. Do kostela chodí pravidelně jen 13 % katolíků. Z celkového počtu katolíků včetně „papírových“ ubylo za poslední rok 23 691. Ke katolické církvi se hlásí celkem 5,58 milionu, tj. 67 % obyvatelstva.

V NĚMECKU PŘIBÝVÁ ATEISTŮ

V Německu roste podíl občanů, kterým je náboženství lhostejné nebo je zcela odmítají. Od roku 2000 stoupl podíl vyslovených ateistů ze 4 na 7 procent. V bývalé NDR se více než dvě třetiny obyvatel označují za bezvěrce. Toto území zaujímá, pokud jde o sekularizaci, první místo v Evropě.

ZAKÁZANÁ TÉMATA?

Farní rada jedné farnosti v rakouské diecézi Linec je znepokojena postupem nového administrátora. Matky děti jsou pobouřeny, protože děti po návratu z přípravy na první svatě přijímání prý přišly vyděšeny tím, co slyšely. Mluvílo se o zlu, o ďáblu a o věčném zavržení a jsou tak velmi zneklidněny. (*Proč nejsou matky děti pobouřeny nad televizními horory?! – pozn. red.*)

VESNICE 23 MUČEDNÍKŮ

Vesnice Nyapapa v Mozambiku prožila slavnost posvěcení nové kaple. Kaple je zasvěcena sv. Marii Magdaléně. Před 17 lety zde řádila občanská válka. 22. března 1992 tady bylo bestiálně zavražděno 23 osob. Vesnici přepadli rebelové, mezi nimiž byli i dětští vojáci pod vlivem alkoholu a drog. V místě se právě poprvé sešli katecheté, někteří ze vzdálenosti až 400 km. Při masakru bylo umučeno deset dětí a třináct dospělých. Řá-

dění ukončil příchod vládních jednotek, které přivolal na farářovo volání biskup.

Každého 22. dne v měsíci se zde shromažďují věřící z celého okolí a modlí se při mši svatě za zemřelé. Jejich hroby jsou označeny jen prostým zeleným křížem a jménem.

MOHAMED NEBYL URAŽEN

Německý fotbalový klub FC Schalke má ve své hymně sloku, která zpívá, že Mohamed nerozuměl kopané, ale ze všech krásných barev si vymyslel ty nejlepší, modrou a bílou. To jsou totiž klubové barvy. Klub dostal mnoho protestních dopisů, ale ústřední rada muslimů prohlásila, že sloka hymny není rouhavá. Muslimové by měli také mít smysl pro humor. „Není za tím nic falešného.“

DEGRADACE NÁBOŽENSTVÍ

Správní soud v italské oblasti Latium vydal rozhodnutí, podle kterého nadále nemá hrát náboženství ve školním vyučování žádnou roli a předmět náboženství nebude zahrnován do klasifikace a celkového hodnocení. Učitelé náboženství se nesmí účastnit klasifikačních konferencí. Italská ministryně pro vzdělávání proti rozhodnutí podala stížnost u Státní rady a rozhodnutí soudu bylo zrušeno.

PROTI DĚTSKÉ PORNOGRAFII

90 % z 1800 dotázaných německých občanů schvaluje zákonná opatření, aby na internetu byly blokovány odkazy vedoucí ke stránkám s dětskou pornografií. Jen 6 % se domnívá, že je tím porušena svoboda informací. Právě tuto svobodu provozovatelé stránek s pornografií zneužívají. Nicméně dvě třetiny dotázaných se obávají, že opatření bude možno obcházet.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

PLODNOST A KNĚŽSKÝ CELIBÁT

Dobrota, která se rozlévá, je jen jedna jediná Dobrota, a vyzařování všech dokonalostí je jen jedna sjednocující Dokonalost.

To, co nejvíce uchvacuje a okouzluje Trojici, je jednota, a každá z božských Osob komunikuje s druhými prostřednictvím lásky. Také mezi samotnými jednotlivými božskými Osobami se všechno dokonává v lásce, láska všechno sjednocuje, protože Bůh je láska, láska nekonečná, která začíná tím, že miluje sebe samu a ve Slově miluje všechny tvory.

Láska je Boží podstata; a co jiného je tato vzájemná láska mezi božskými Osobami a tato překypující, horoucí, stravující, okouzlující a nejsvětější láska, která objímá nekonečnost dobra, ne-li plodnost?

Není možno říct, že by Otec oplodnil sám sebe, protože je První Osobou, původcem dalších Osob. Ale Otec zplodil Slovo, které je Bůh, jeden s Otcem, pokud jde o jeho božství, i když je to Osoba rozdílná, ve které soustředil všechnu nekonečnou moc své plodnosti a všechny své dokonalosti.

S jakým zalíbením hovořím o těchto vznešenostech, do kterých jsem zamilován, které Mě uchvacují, naplňují Mé Srdce Boha-Člověka vděčností k Mému Otci! Když jsem pomýšlel na všechny tyto věci jako člověk, obracel jsem se s láskou k svému Otci, abych ho uctil, oslavil a dal mu duše, aby ho milovaly, neurážely ho a uctívaly ho.

Láska k Mému Otci byla láska vášnivá, bylo to vzájemné postupování Mé vůle s jeho vůlí, i když Mě tato vůle trýznila a dokonce Mě připravila o život.

Celou svou vůlí a s celou svou láskou jsem vydal svůj život na kříži, především proto, že to byla vůle Mého Otce, a pak, abych Mu dal duše, abych založil Mou Církev, abych získal svými nekoneč-

nými zásluhami tuto Církev a její kněze, a ti aby pak přímějším způsobem uctívali Mého Otce, dávali Mu duše pro jeho slávu.

Jako Bůh-Člověk jsem vkládal do své milované Církve naději, že Otec bude oslavován, a přetvoření kněží ve Mne je neomylným prostředkem pro tuto oslavu; rozmnožil jsem se v nich, aby Můj Otec v nich nazíral Mne, protože ve Mně má zalíbení.

Nechci, aby plodnost Mého Otce byla ve Mně a v Mých milovaných kněžích promrhána. Chci, aby přinášela plody pro nebe. Církev je to neplodnější, co existuje na zemi, protože v jejích žilách koluje plodnost nebeského Otce, která v jeho kněžích představuje nejintimnější účast na Trojici.

Otec chce, aby Slovo díky jeho vlastní plodnosti bydlelo v kněžích, aby se v nich mysticky vtělilo, aby se v nich skrze Otcovu plodnost ustavičně rodilo, jak na oltáři, tak v duších. Tato nejvyšší plodnost má dát vyklíčit vtělenému Slovu v srdcích kněží, protože nikdo nepřijde k Otci jinak než skrze Mne, jen ten, kdo zná Otce a zná Mne, jen ten, kdo miluje Mého Otce a miluje Mne, protože Otec je ve Mně a Já jsem v Otci.

Toto mystické vtělení, určené a zvěčňované plodností Ot-

ce, nemá existovat pouze během mše svaté, ale vždy, v každé době, na každém místě, při každé příležitosti.

Otec Mě plodí jako svého jediného Syna ve věčném aktu, vždy v bytí. Také plodnost, sdílená Mým kněžím, se má zvěčňovat, protože plodnost, která je čini otci duší, nemá odlišný vznik, nýbrž stejnou jedinou plodnost Mého Otce, která ačkoliv je jedna a nic z oné věčné jednoty neztrácí, rozmnožuje se ve svých účincích pro slávu samotného Otce.

To, co se vyroní z Mého Otce (i když to zůstává v Něm), to se musí k Němu vrátit poté, co vykonalo dílo v duších. Já sám, zplozený Mým Otcem, aniž bych opouštěl Božství, přišel jsem na svět, abych k Němu svět přivedl, tj. duše skrze Církev. Já sám jakožto Bůh-Člověk jsem se vrátil k Němu skrze zázrak Zmrtvýchvstání, které mělo svůj počátek a svou sílu v plodnosti Otce. A také v den soudu se vzkříšení těl uskuteční díky aktivitě oné věčné plodnosti Otce, která neumírá, protože je božská, a objímá věčnost bez konce. Proto Já jako Bůh-Člověk jsem Zmrtvýchvstání a Život, protože tento božský život a každý život, všechno, co dýchá a žije, vychází z oné vznešené plodnosti Otce, která nikdy není uznávána s dostatečnou vděčností.

Bůh se nemůže ničeho do-
tknout, aniž by to neoplodnil,

protože je Láska, protože je Život, a jestliže jeho kněží mají účast na této plodnosti, musí Mě v duších znovu vytvářet a dávat jim život milosti a lásky, vytvářet Mne, který jsem Život, přetvářet se ve Mne, a aby duše tento nadpřirozený život měly, zachovávaly a rozmnožovaly, mají do nich vkládat zárodek nesmrtnosti, který vede k nebi.

Povinností kněží je dávat život milosti skrze svátosti, skrze své ctnosti, skrze svůj svatý příklad; přitahovat k pravému životu, jehož jediná míza spásy a věčného života je v Církvi, jejímiž jsou služebníky.

Mají vytrhnout duše ze smrti hříchu a být pro ně vzkříšení a život tím, že Mě napodobují. Musí být druhým Kristem, aby sdělovali svatou lásku a učili duše poznávat Mne, napodobovat Mne, vždyť ve Mně poznávají Mého Otce, který je jejich počátkem i jejich cílem. Já jako člověk jsem prostředkem, jak přijít k Otci, a Moji kněží mají být prostředkem, stupni, které přivádějí duše ke Mně a k Otci, od kterého přijaly život.

Modli se, aby tato svatá plodnost v kněžích nebyla zmařena, aby s ní nebylo zacházeno s nevděčností, protože to by bylo pohrdání samotným Bohem, Životem ve své podstatě, Životem věčným. S touto milostí se poji mnoho milostí; Já v tomto ohledu velice trpím. Zde mají svůj vznik Má muka, protože nic tak nezraňuje Mé Srdce Člověka-Boha jako to, co se přímo a bezprostředně týká Mého Otce: nedostatečná něžnost vůči Němu, nebo také nevděčnost těch, kteří od Něho mají všechny milosti, jimž svěřil samotnou svou plodnost pro jejich dobro a pro dobro duší (CC 55,140-151).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 217-220

Přeložil -lš-

ZÁCHRANA ŽIDŮ

Izraelský historik českého původu Yeshayahu Jelinek odmitá výtku, že Pius XII. mlčel k holokaustu. Vatikán byl v roce 1942 jedinou institucí, která se angažovala za záchranu slovenských Židů. Diplomatickou intervencí dosáhl Svätý stolec odložení deportace Židů ze Slovenska. V roce 1942 obdržela exilová československá vláda v Londýně zprávu o pronásledování Židů na Slovensku. V té se uvádí, že bylo deportováno již 48 000 Židů do Polska. Delegace exilové vlády předala arcibiskupství ve Westminsteru dopis se žádostí adresovanou Vatikánu, ve kterém žádá o intervenci. V dalším dopise z roku 1944 je obsaženo poděkování za úspěšnou intervenci Vatikánu v roce 1942. Podle Jelinka byl Vatikán o ničení Židů informován dříve než USA a jako jediný stát se proti deportacím zasadil. Příslušné dopisy byly nalezeny v českém historickém archivu v Praze.

Kath-net

**SVATÝ JAN EUDES -
pokračování ze str. 2**

ve kterém Pán Ježíš poté, co povolal apoštoly a poslal je poprvé hlásat, od nich žádá, aby zůstali s ním (srov. Mk 3,14). Když svatý Marek vypráví o povolání dvanácti apoštolů, říká nám, že Ježíš sledoval dvojí cíl: první, aby byli s ním, a druhý, aby byli poslání kázat. Ale tím, že chodí stále s ním, reálně hlásají Krista a přináší světu skutečnost evangelia.

Během tohoto Roku kněží vás zvou, abyste se modlili, draží bratři a sestry, za kněze a za ty, kteří se připravují na přijetí mimořádného daru služebného kněžství. Obracím se tím ke všem a končím tak výzvou svatého Jana Eudes, který říká kněžím: „Odevzdejte se Kristu, abyste vstoupili do nesmírnosti jeho velkého Srdce, které obsahuje Srdce jeho Matky a všech svatých, a abyste se ztratili v této propasti lásky, milosrdenství, pokory, čistoty, trpělivosti, podřízenosti a svatosti.“ (Coeur admirable, III, 2)

V tomto smyslu zazpívejme nyní společně latinsky Pater noster.

*Bollettino Vaticano
19. srpna 2009
Mezititulky redakce Světla*

FALEŠNÉ MÓDY V LITURGIÍ

Na shromáždění biskupů v Manile varoval kardinál Arinze před pohrdáním liturgickými normami. Poukázal na to, že v latinském ritu může sám sobě podat Eucharistii jen celebrující kněz. Všem ostatním klerikům i laikům se Eucharistie podává. Kněží nesmí pohrdat předpisy o liturgickém oděvu a nedbat na ně, protože je teplé nebo vlhké počasí. Biskupové mohou povolit použití lehčích rouch. Hovořil také kriticky o tanci při bohoslužbách. Tance aranžované umělci směřují spíše k zábavě a je třeba je velmi kriticky posuzovat. Bohoslužba není rekreace ani kulturní vyžití, nýbrž prosba o odpuštění hříchů.

O Janu Marii Vianneyovi před 50 lety

Svatý farář arský jako vzor kněze

**Z promluvy arcibiskupa Giovanniho Battisty Montiniho
(později Pavel VI.) k 100. výročí úmrtí Jana Marii Vianneye**

Svatý farář arský říká: „Kdyby kněz byl prostoupen vědomím své velikosti, sotva by dokázal žít, byl by zdrcen, jakoby paralyzován tímto vědomím a cítil by je jako nesnesitelnou tíži.“ „Kdyby kněz na zemi plně pochopil sám sebe, zemřel by. Snad nikoliv hrůzou, ale láskou.“

„Kněz vzhledem ke své moci je větší než anděl. Je to kněz, kdo pokračuje v díle vykoupění zde na zemi.“ „Kněžství je láska Kristova Srdce.“ Mohli bychom citáty svatého kněze na toto téma dále hromadit.

Proto být si vědom sám sebe se mi jeví jako první úkol, který musíme naplnit, pokud oslava výročí svatého faráře arského nemá vyznít do prázdna. Musíme zpytovat své svědomí a z tohoto zřetele jeho psychologii a jeho kněžské vědomí. Být si správně vědom sám sebe je nadmíru náročné, a současně důležité, víme to již z antické filozofie, která z poznání sebe sama činila stěžejní bod moudrosti.

My, kteří máme jistě něco zcela jedinečného, kteří máme nesporně rozhodující funkci pro život druhých, kteří jsme ve styku s Božími tajemstvími a kteří jsme současně lékaři, kteří jsou tak říkajíc v kontaktu se všemi chorobami lidstva, musíme mít o sobě představu přiměřenou této povaze kněžství a této jeho funkci.

Zdá se nám to obtížné? Jistě, je to obtížné. Proč? Protože je zde nebezpečí v samotné skutečnosti, že se snažíme meditovali sami o sobě. Sebereflexe v nás může vyvolat závrať, může se nám z ní zatočit hlava.

Kněžská důstojnost, jakou máme, nás může okouzlit, a když chceme podle takového konceptu jednat, projevujeme se před naší veřejností, na naší historické scéně, která nás obklopuje, a lidé na to poukazují, jako pl-

Papež Pavel VI.

ni ambicí, které by v nás nikdo nečekal, protože můžeme dojít i k takové představě: jsem pozdvížen do výše, výše než druzí, již nejsem jako laik, je třeba, aby to druzí u mne uznávali. Stavíme celou svou kněžskou psychologii na průsečíku ambicí a pýchy.

Když si pak myslíme, že k důstojnosti se pojí moc, může to znamenat: já jsem arbitrem nad osudem druhých, nad jinými dušemi, já mám klíče od nebeského království a tak mám v rukou právo, a to může dávat smysl našemu opojení a nahradit správné kněžské vědomí, jaké bychom měli mít: stavíme se před druhé jako ti, kteří poroučejí, a nikdo není nad nás. Všichni mě musí poslouchat. Je to mentalita, která je v našem kléru hodně zakořeněna, zvláště z minulých let. Je to feudální psychologie kněžství. Podle této koncepce pravý lid je ten, který je poslušný, který se moc neptá, který nenarušuje řád, který přenechává knězi jeho majestát. To je velké nebezpečí. Nebezpečí, opakují, kdy z vědomí kněžské důstojnosti vyplývající ze svátosti svěcení kněžstva se vyvinulo jiné vědomí a potlačilo to pravé.

Naopak podle toho, čemu nás učí svou psychologií svatý farář arský, musíme opravit svou mentalitu, snažit se, aby odpovídala tomu, co chce Kristus. Jeho pojetí není jiné než to, které kázal

Kristus. Jaká je naše nesmírná důstojnost? V čem spočívá naše právo? Proč jsme kněžím?

Jsmo kněžím, abychom sloužili: to je funkce našeho zasvěcení: kdo chce být první, ať je otrokem všech. Kdo chce stát v čele, musí být prospěšný všem. Jsme ve funkci vůči druhým, nikoliv vůči sobě a musíme reprodukovat Kristovu ideu, jako ji Kristus reprodukuje ve svatém faráři a která nás činí srdečnými, přístupnými.

A tak vidíme, draží spolubratři, že jsme povoláni ke strašným věcem, právě proto, že máme tuto důstojnost. Máme důstojnost být vykupiteli světa, ale vykoupění se uskutečňuje na kříži. Máme vykupovat druhé svým utrpením, jako Kristus, na němž nebylo hříchu, ale – jak říká svatý Pavel – on se stal hříchem, absorboval do sebe všechnu lidskou nepravost, aby ji usmířil a anuloval, a to za cenu kříže. Jestliže my jsme kněžím, jsme hlavou, vůdci, příkladem, musíme přijmout na svá bedra tuto strašnou tíhu smíření za druhé: U svatého faráře arského vidíme některé životní momenty, jak toto pokorné, ale vidoucí vědomí kněze tíží až k mukám: „Ó, kdybych byl věděl, co to znamená být knězem, bál bych se přijmout od Pána tuto milost.“

Cítí odpovědnost jako málokdo. Cítí se zavázán usmířovat hříchy druhých. Dělá pokání místo svých penitentů. Cítí se zdrcen hříchy světa, který ho obklopuje, a cítí v této situaci povinnost stát se obětí. Kněz je ve středu tohoto střetu mezi dobrem a zlem, mezi milostí a hříchem, mezi démonem a Bohem. A tímto střetem, to víme dobře, je obětí, je to kříž. To je kněžské vědomí svatého faráře arského, a my se musíme snažit, abychom si je osvojili.

*L'Osservatore Romano
Překlad -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jejich souvislostech a dimenzích. Uvidí, že tyto skutečnosti nejsou něco navzájem odděleného a ne-souvisejícího, nýbrž že se zcela organicky prostupují, začne nazírat, jak zcela scestné a Otce přímo urážející jsou všechny představy o Bohu někde samotářsky vzdáleném a od nás odděleném. Ať v něho někdo věří, nebo nevěří, ať ho přijímá, či odmítá, ať ho miluje, nebo ignoruje, či dokonce nenávidí, nic to nemění na skutečnosti, že existuje jen díky tomu, že v tomto Bohu žije, hýbá se a je. Kdykoliv naše víra a naše náboženství strádá a jakoby živoří, je to tím, že mu schází dostatečně živé, jasné a vše pořádající vědomí Otcovy bezprostřední blízkosti, která všechno prostupuje svou plodností.

Na jedinou modlitbu, které nás Pán naučil, se díváme jako na modlitbu složenou z pouhých proseb. Ale sám božský Učitel a její Autor o ní mluví jako o modlitbě chvály, jako o oslavném hymnu na svého a našeho Otce. Oslavou je již samotné vstupní oslovení: „Otče náš, jenž jsi na nebesích!“ Otcem živé bytosti je jen ten, kdo ji zplodil. Oslovujeme Ho jako Otce nejen alegoricky, protože se k nám chová otcovsky jako nejlepší tatínek, ale protože tímto Otcem skutečně je, je jím bez ohledu na to, do jaké míry toto jeho nejvyšší a nejsvětější otcovství uznáváme, přijímáme a jsme mu za ně náležitě vděční a v souladu s tím jednáme.

Kdo z nás při vyslovení „Otče náš“ opravdu stojí tvář v tvář nekonečně milujícímu Otcovi, a současně Otcovi, před nímž andělé ustavičně padají na svou tvář a chválí ho, trůny se mu klanějí a mocnosti se před ním třesou? Tak to vyjadřují některé klasické preface. Všimněte si dobře: klanějí se mu trůny, kterým by se všichni měli klanět, a třesou se před ním mocnosti, před kterými by se všichni měli třást. Je

opravdu třeba mít na mysli Boží nekonečný Majestát, abychom pochopili, co to znamená, že ON se stal naším Otcem, který se k nám s nekonečnou laskavostí sklání. Opravdu, vyplatí se zahluhat se do Ježíšových sdělení, protože jsou nevyčerpatelným zdrojem křesťanské naděje, nesmírné a nenarušitelné radosti a optimismu a také síly, jakou nám Otec nabízí, abychom v jeho Synu spolupracovali s Otcovou plodností a šířili jeho slávu.

Tak jako Syn je tím, čím je, jedině v jednotě s Otcem, tak také my jsme tím, čím jsme a máme být, jedině v jednotě s nimi. Otec nás zařadil do blaženého řetězce svého věčného plození: posláním a hlavním smyslem naší existence, ale také největší ctí a důstojností našeho života je skutečnost, že jsme povoláni být mu co nejpodobnější také v tom, že podobu Otce plodíme ve svých dětech a ve svých bližních. Umí si někdo představit věčnou blaženost otce a matky umocněnou na čtvrtou, na osmou či na dvanáctou podle toho, kolik je těch, kterým jako prodloužená ruka Otcovy plodnosti připravili spolu s životem časným i život ve věčném štěstí a ve věčném patření na Otcovu nejkrásnější tvář? Nemělo by být naší největší touhou rozmnožit tento počet věčně blažených Božích dětí co nejvíce? Není to úchvatná myšlenka pro každou matku od prvního okamžiku, kdy počala své dítě?

Abychom však mohli už zde na zemi radostně patřit na Otcovu tvář, abychom se mohli v lásce radovat z naší víry a naší naděje, abychom byli schopni jako On sami sebe darovat, museli jsme se ovšem „znovu narodit“, protože náš Nepřítel nás o všechna tato privilegia oloupil. Proto Otcův Syn jako dárkyni nového života založil svou církev a obdařil Otcovou plodností své vyvolené „matky“ – své kněze.

Ustavičné plodnosti Otce odpovídá základní charakteristika Božího království zde na zemi, jak o ní mluví náš Pán. Podle jeho slov živé Boží království se vyznačuje ustavičným růstem: je to kvas, který musí všechno „prokvasit“, podobně to vyjadřuje přebohatý růst hořčičného semínka až do nekonečně košatého stromu, kde všichni najdou své místo. Boží království je v nás domovem, jestliže nás prokvasí tak naplno, že každý náš dech, každé slovo, krok a čin jsou ustavičným: Sláva Otcovi i Synu i Duchu Svatému! Podobně by mělo rozkvétat a stále se rozrůstat Boží království i ve společenství věřících. Kde však náboženský život připomíná spíše usychající strom, pod kterým se hromadí zvadlé a opadané listy, tak toto společenství nenese v sobě základní rozlišovací charakteristiku Božího království. Někdo či něco zde zcela nesporně klade překážky Otcově plodnosti, protože tato plodnost sama se nikdy nezastaví a nesměruje nikam jinam než k růstu, rozvoji a šíření života a jeho slávy. Jak mohl „kvas“ ztratit svou sílu, košatý „strom“ svou přitažlivost, že i ti, kteří na něm hnízdí, cítí najednou potřebu ho opustit?

I u kořene duchovního plození ovšem stojí ona průvodní podmínka „porodních bolestí“, kterou Pán vysvětlil na příkladu zrna, které je plodné teprve poté, co padlo do země a odumřelo. Ježíš se podujal všeho svého tělesného i duchovního utrpení, protože viděl, že je to nezbytné pro obnovení Otcovy slávy a Otcova sláva je nezbytná pro obnovení blaženosti všech, které Otec ke své slávě stvořil. Žádá nás kategoricky, abychom ho v tom následovali. A skutečně, u všech svatých kněží, jejichž „plodnost“ pro nebe nás přivádí k úžasu, se setkáváme s dokonalým naplněním oné nezbytné podmínky „odumírání“ jako základu jejich pastoračních úspěchů. Jestli si někdo myslí, že askeze, s jakou se setkáváme u světců, je již za-

staralá, ať si zkusí najít novou formu askeze, ale ta bude účinná jen tehdy, když bude představovat rovnocennou náhradu, jestliže citelně „bolí“. Kdy a proč vlastně ta či ona forma askeze ztratila před Bohem platnost a účinnost, odkdy je už například nepřiměřené postit se (nikoliv formálně, ale citelně), nebo trávit noc před svatostánkem či spát na tvrdém lůžku? Zná někdo takový časový předěl? Vždyť i pro Jana Pavla II., kterého všichni živě pamatujeme, neplatilo za staralé ležet v noci na podlaze před svatostánkem.

Askeze není samoučelná exhibice, ale důsledné následování Ježíše Krista, který z poslušnosti k Otcovi se v krajní chudobě narodil, žil a zemřel, aby byl obětován jako neposkvrněný Beránek. Askeze je vlastně život v důsledné Ježíšově chudobě, čistotě a poslušnosti, ve vytrvalém úsilí připodobnit se nikoliv světu, ale Pánu: to je ono „přetvoření v Krista“. Nevytratila se z naší církve ona připravenost k „porodním bolestem“, nesehrává zde vlažnost, zpohodlnění a způsobení světu roli duchovní „antikoncepce“, která nevede nikam jinam než k vymírání? Jedna zbožná osoba ve Vídni řekla jednou večer při modlitbě Bohu, že se mu odevzdává jako dobrovolná oběť. Když ráno vycházela z domu, zvrtila se jí noha, upadla a dostavily se velké bolesti páteře. Polekala se a řekla Pánu, že tak to nemyslela. Často říkáme Otcovi, aby přišlo jeho království a stala se jeho vůle, ale v hloubi duše myslíme na svoje království a na svoji vůli. Nevyzněla by naše modlitba jinak, kdybychom každý „Otče náš“ přednášeli Otcovi uvědoměle tvář v tvář, kdyby každé naše „Sláva Otcovi i Synu i Duchu Svatému“ bylo opravdově hluboké vnitřní klanění troj-jedinému Bohu, který nám dal bytí a povolal nás jako své vlastní děti ke své slávě? V tomto duchu a tímto způsobem se modleme za obnovení plodnosti v naší Církvi. -/š-

Mše sv. podle dominikánského ritu bude sloužena v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci (Slovenská 14) v **neděli 6. září 2009 v 15.00 hod.**

Pondělí 7. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Pod nebesy (1. díl) 7:35 Pro vita mundi (120): P. Roman Czudek 8:15 Zpravodajské Noeviny 8:25 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (2. část) 9:05 Druhé čtení 9:30 Čtyři úhly pohledu 9:40 Čteme z křesťanských periodik 9:50 Naše Prémontré 10:50 Arcibiskupský zámek Kroměříž 11:20 Na koberečku (67) 11:35 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 11:45 Světlo: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Návrat vítězů: koncert Luhačovice 2009 13:05 Cesty za poznáním: Radžastán 13:55 Semínka Božího slova 14:25 Pravoslaví v českých dějinách 14:45 V slunci zrozené, vodou chlazené [P] 15:15 Elmarco [P] 15:25 Libanonský odkaz 15:45 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 16:00 H2Onews 16:10 Peru - Cesta slibu 16:30 Věci víry 17:00 NOeparáda (31. díl) [L] 17:20 Nemocnice na konci světa 17:45 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 18:10 Truhlíky na táboře 18:20 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 18:35 Pověst o velikém ptačisku: Pověsti z Hornolidečska [P] 18:45 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (2. díl) 19:15 Světlo pro Evropu (4. díl) 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (1. díl) [P] 20:25 Nanuk 21:15 Na koberečku (67) 21:30 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Přístupové cesty Zlého 22:40 H2Onews 22:50 Libanonský odkaz 23:10 Pod nebesy (1. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:40 Druhé čtení 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 8. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (2. část) 6:55 Noemova pošta: září 8:25 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 8:35 V slunci zrozené, vodou chlazené 9:05 Libanonský odkaz 9:25 Letohrad 9:45 Přejeme si... 10:05 Světlo pro Evropu (4. díl) 10:30 Naše Prémontré 11:30 Na koberečku (67) 11:45 Pověst o velikém ptačisku: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) 13:10 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:40 Elmarco 13:50 Cesta domů 14:00 Nanuk 14:50 Světlo Kristovo 15:35 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 V slunci zrozené, vodou chlazené 16:40 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 16:50 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 17:15 Světlo pro Evropu (4. díl) 17:40 Dětská televize 18:05 Noeland (1) 18:25 Čteme z křesťanských periodik 18:35 Pověst o velikém ptačisku: Pověsti z Hornolidečska 18:45 Zikův svět zvířat (11. díl): Vzácni a vyhnulí 19:00 Harfa Noemova III. (1. díl) 19:10 Noekreace (1. díl) 19:20 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (2. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu: Vincentini [P] 21:05 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (3. díl) [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Čteme z křesťanských periodik 21:55 Pro vita mundi (120): P. Roman Czudek 22:35 Nanuk 23:25 NOeparáda (32. díl) 23:45 Elmarco 23:55 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Bez hábitu: Vincentini 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 9. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (3. díl) 6:45 Letohrad 7:05 Libanonský odkaz 7:25 Světlo Kristovo 8:10 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 8:30 Věci víry 9:00 Čteme z křesťanských periodik 9:10 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budouc-

nosti 9:20 V slunci zrozené, vodou chlazené 9:50 Přejeme si... 10:10 Harfa Noemova III. (1. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (120): P. Roman Czudek 12:45 Elmarco 12:55 Bez hábitu: Vincentini 13:55 Na koberečku (67) 14:10 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (2. část) 14:50 Nemocnice na konci světa 15:15 Věci víry 15:45 Truhlíky na táboře 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Čteme z křesťanských periodik 16:20 V slunci zrozené, vodou chlazené 16:50 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 17:00 GOODwillBOY: Church is Community [P] 17:30 Dětská televize 17:55 Libanonský odkaz 18:15 Noeland (1) 18:35 Pulčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska [P] 18:45 NOeparáda (31. díl) 19:05 Na koberečku (67) 19:20 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Přejeme si... [P] 20:25 Sen pokračuje 20:50 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 21:00 Harfa Noemova III. (1. díl) 21:20 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 22:50 Letohrad 23:10 Nanuk 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru s Pavlem Suchanem 2009 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 10. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Přístupové cesty Zlého 7:25 Elmarco 7:35 Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) 8:40 Nanuk 9:30 Přejeme si... 9:50 Věci víry 10:20 Na koberečku (67) 10:35 Letohrad 10:55 Libanonský odkaz 11:15 V slunci zrozené, vodou chlazené 11:45 Pulčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Londýn 12:35 Nemocnice na konci světa 13:00 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 13:25 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:55 GOODwillBOY: Church is Community 14:25 NOeparáda (31. díl) 14:45 Světlo pro Evropu (4. díl) 15:10 Světlo Kristovo 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 16:20 Harfa Noemova III. (1. díl) 16:40 Nanuk 17:30 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 17:40 Pro vita mundi (120): P. Roman Czudek 18:20 Camerata Janáček 18:35 Pulčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska 18:45 Pod nebesy (1. díl) 19:35 Noeland (1) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl) 21:05 Malebný Siam - Thajsko [P] 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Elmarco 21:45 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (2. část) 22:25 Libanonský odkaz 22:45 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:15 Letohrad 23:35 Noekreace (1. díl) 23:45 Na koberečku (67) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 11. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Sen pokračuje 6:40 GOODwillBOY: Church is Community 7:10 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 7:20 NOeparáda (31. díl) 7:40 Bez hábitu: Vincentini 8:40 Letohrad 9:00 Na koberečku (67) 9:15 Noemova pošta: září 10:45 Věci víry 11:15 Harfa Noemova III. (1. díl) 11:35 Camerata Janáček 11:45 Pulčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Nemocnice na konci světa 13:00 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 13:25 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (3. díl) 13:55 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 14:05 V slunci zrozené vodou chlazené 14:35 Elmarco 14:45 Nanuk 15:35 Libanonský odkaz 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Noemova pošta: září 17:40 Zikův svět zvířat (11. díl): Vzácni a vyhnulí 18:05 Přejeme si... 18:25 Pro

zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 18:35 Pověst o Ludmilině skále na Pulčinských skalách: Pověsti z Hornolidečska [P] 18:45 Malebný Siam - Thajsko 19:05 Sen pokračuje 19:30 Truhlíky na táboře 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy [P] 21:00 Elmarco 21:10 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 21:40 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Přístupové cesty Zlého 22:50 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 23:00 NOeparáda (31. díl) 23:20 Cesty za poznáním: Londýn 23:50 Čtyři úhly pohledu 0:00 H2Onews 0:10 Věci víry 0:40 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 12. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl) 7:15 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 7:25 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 8:20 Elmarco 8:30 Čteme z křesťanských periodik [P] 8:40 Dětská televize 9:05 Zikův svět zvířat (11. díl): Vzácni a vyhnulí 9:30 Noeland (1) 9:50 Noekreace (1. díl) 10:00 GOODwillBOY: Church is Community 10:30 NOeparáda (31. díl) 10:50 Cesty za poznáním: Stockholm 11:20 Letohrad 11:45 Pověst o Ludmilině skále na Pulčinských skalách: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Světlo Kristovo 12:50 Přejeme si... 13:10 Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) 14:15 Nanuk 15:05 V slunci zrozené, vodou chlazené 15:35 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 15:45 Čteme z křesťanských periodik 16:00 H2Onews 16:10 Věci víry 16:40 Elmarco 16:50 Bez hábitu: Vincentini 17:50 Nemocnice na konci světa 18:15 Camerata Janáček 18:25 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 18:35 Pověst o Ludmilině skále na Pulčinských skalách: Pověsti z Hornolidečska 18:45 Harfa Noemova III. (1. díl) 19:05 Libanonský odkaz 19:25 Druhé čtení [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (13. díl) - Max Kašpar [P] 20:30 Malebný Siam - Thajsko 20:50 Na koberečku (67) 21:05 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 21:15 Hlubinami vesmíru s Pavlem Suchanem 2009 21:55 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (1. díl) [P] 22:35 Druhé čtení 23:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (120): P. Roman Czudek 0:50 Sen pokračuje 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 13. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Bez hábitu: Vincentini 7:50 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Přístupové cesty Zlého 9:00 Česká bible v průběhu staletí 9:15 Malebný Siam - Thajsko 9:35 Cesta k andělům (13. díl) - Max Kašpar 10:00 Letohrad 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z Frýdku-Místku [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Elmarco 12:30 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... [P] 13:20 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (1. díl) 14:00 Libanonský odkaz 14:20 Cesta k andělům (13. díl) - Max Kašpar 14:45 Naše Prémontré 15:45 Čteme z křesťanských periodik 15:55 Nanuk 16:45 Sen pokračuje 17:10 Noeland (1) 17:30 Zikův svět zvířat (12. díl): Zvířecí koktejl [P] 17:55 GOODwillBOY: Church is Community 18:25 Cesty za poznáním: Stockholm 18:55 Světlo Kristovo 19:40 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace (3. díl) [P] 20:45 A vy páni muzikanti [P] 22:05 Druhé čtení 22:30 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Přístupové cesty Zlého 23:45 Letohrad 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:35 V slunci zrozené, vodou chlazené 1:05 Česká bible v průběhu staletí 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Dnes vás opět zvu k obrácení. Děti moje, nejste dost svatí a nevyzařujete svatost druhým, proto modlete se, modlete se, modlete se a pracujte na osobním obrácení, abyste byli znamením Boží lásky pro druhé. Já jsem s vámi a vedu vás k věčnosti, po které má toužit každé srdce.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 8. 2009

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory pořádá: 19. 9. 2009 - III. diecézní den s řeholnicemi v klášteře Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové • 5. - 8. 10. 2009 - duchovní obnovu pro seniory a osamělé seniory s Mons. ThLic. Bohumilem Kolářem - Marianum, Janské Lázně, cena: 1590 (dvoulůžkový pokoj, plná penze) • 19. - 22. 10. 2009 - duchovní obnovu pro seniory a animátory seniorů s P. Janem Rybářem SJ - Marianum, Janské Lázně, cena: 1590 (dvoulůžkový pokoj, plná penze). **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezhk.cz • http://seniori.diecezhk.cz.

V neděli 20. září 2009 se koná na Svatém Kopečku u Olomouce 14. pouť Matice svatokopecké. Od 13 hodin proběhne ve Francouzském sále svatokopecké fary valná hromada, v 15 hodin bude v bazilice sloužit P. Leoš Ryška SDB slavnostní mši svatou za živé a zemřelé členy Matice svatokopecké.

V neděli 13. září 2009 v 17 hodin bude na Radiu Proglas odvysílána DRUHÁ ČÁST ROZHOVORU S PANEM JOSEFEM VLČKEM, předsedou Matice cyrilometodějské.

HLAVNÍ POUŤ NA OBNOVENÉM POUTNÍM MÍSTĚ PANNY MARIE OCHRANITELKY NA KRĚBECH U PRASKLIC při příležitosti svátku Jména Panny Marie, prvního výročí obnovení poutního místa, požehnaní venkovního oltáře a 231 let od posvěcení původního poutního kostela. **Program slavnosti v Prasklicích v sobotu 12. září 2009:** 17.30 mše sv. ve farním kostele, uctívání obrazu • 20.00 noční křížová cesta na Křebý • 21.00 mše sv. za mládež a rodiny na poutním místě. **Program v neděli 13. září 2009:** 13.45 zahájení slavnosti u farního kostela v Prasklicích • 14.00 průvod s obrazem Panny Marie na Křebý • 15.00 poutní mše sv. - hlavní celebrant generální vikář Mons. Josef Nuzik.

MONTICHIARI - ROSA MYSTICA

Pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd:** v pátek 2. října 2009 v 16 hod. z Prahy. **Příjezd:** v neděli 4. října 2009 v 7 hod. **Cena:** 1750 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou. **Sobotní program:** mše sv. v Dómě, domek Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Jaroslav Stříž. **Odjezd do Prahy v 18 hod. Přihlášky:** tel./fax: 222 963 864 (Ing. Kmochová).

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvu ve dnech **12.-13. 9. 2009 na duchovní obnovu s Janem M. Vianneyem I. „Děti moje, nic není tak velké a důležité jako Eucharistie“.** Program začíná v sobotu v 10 hod. mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hod. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. **Cena:** 450 Kč. Z důvodu omezené kapacity je nutné se přihlásit do 10. 9. 2009 na e-mail: siardal@yahoo.com nebo na tel.: 733 755 836.

POUTNÍ SLAVNOST PANNY MARIE V ROKOLI u Nového Města nad Metují se koná v **neděli 13. září 2009.** Mše svatá bude v 10.30 a v 15 hodin, ve 13.30 hodin pobožnost křížové cesty.

Liturgická čtení

Neděle 6. 9. - 23. neděle v mezidobí
1. čt.: Iz 35,4-7a
Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Jak 2,1-5
Ev.: Mk 7,31-37
Slovo na den: Otevři se!

Pondělí 7. 9. - nez. pam. sv. Melichara Grodeckého
1. čt.: Kol 1,24-2,3
Ž 62(61),6-7.9
Odp.: 8a (*U Boha je má spása a sláva.*)
Ev.: Lk 6,6-11
Slovo na den: Jednat dobře.

Úterý 8. 9. - svátek Narození P. Marie
1. čt.: Mich 5,1-4a nebo Řim 8,28-30
Ž 13(12),6ab.6cd
Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásam v Pánu.*)
Ev.: Mt 1,1-16.18-23
Slovo na den: Hle, panna počne a porodí syna.

Středa 9. 9. - nez. pam. sv. Petra Klavera
1. čt.: Kol 3,1-11
Ž 145(144),2-3.10-11.12-13ab
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,20-26
Slovo na den: Radujte se a jásejte.

Čtvrtek 10. 9. - nez. pam. bl. Karla Spinoly
1. čt.: Kol 3,12-17
Ž 150,1-2.3-4.5-6
Odp.: 6 (*Všechno, co dýchá, ať chváli Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,27-38
Slovo na den: Každému, kdo tě prosí, dávej.

Pátek 11. 9. - ferie
1. čt.: 1 Tim 1,1-2.12-14
Ž 16(15),1-2a+5.7-8.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
Ev.: Lk 6,39-42
Slovo na den: Napřed ze svého oka trám.

Sobota 12. 9. - nez. pam. Jména Panny Marie
1. čt.: 1 Tim 1,15-17
Ž 113(112),1-2.3-4.5a+6-7
Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky!*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,43-49
Slovo na den: Fíky, hrozny.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. - 12. ZÁŘÍ 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 9.		PO 7. 9.		ÚT 8. 9.		ST 9. 9.		ČT 10. 9.		PÁ 11. 9.		SO 12. 9.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1493	1681	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1870		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1494	1682	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1870		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1494	1682	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1495	1683	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1871		
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1049	1169	1495	1683	1080	1202	1499	1688	1111	1235	1669	1872		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1655	1872	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1872		
Závěrečná modlitba	714	806	1493	1681	1495	1683	1080	1687	1499	1688	1112	1236	1656	1689		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	792	890	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1495	1684	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1496	1684	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	714	806	1054	1174	1495	1683	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 5. 9.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1497	1685	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1498	1686	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1661	1878	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1498	1686	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1059	1180	1498	1686	1090	1212	1499	1688	1121	1246	715	807
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1664	1881	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	714	806	714	806	1493	1681	1495	1683	1090	1687	1499	1688	1122	1247	716	807
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVÉNA K PŘÍPRAVĚ NA NÁVŠTĚVU SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

Touto novénou se chce katolická církev v ČR připravit na setkání s papežem Benediktem XVI. v září letošního roku, proto jsou zde k úvahám použity úryvky z jeho projevů a prací. K zamýšlení jsou uvedeny také citáty z Písma svatého. Novéna začíná 8. září 2009.

*Poustevník v nakladatelství Studio Gabreta, spol. s r.o.
Křídový papír, brož., A6, 72 stran, 25 Kč*

MYŠLENKY O KNĚŽSTVÍ

Benedikt XVI. • Z italštiny přeložil David Vopřada

Malá antologie textů papeže Benedikta XVI. na téma kněžství.

Paulinky • Brož., A6, 96 stran, 95 Kč

PROSME PÁNA ŽNĚ • MODLITBY ZA KNĚZE

Jubilejní Rok kněží je určen pro celou církev, jež děkuje za dar kněžství a vyzývá Pána žně, aby na ni posílal stále nové dělníky a skrze ně dával zazářit Kristově svatosti ve světě. V této knižce najdete modlitby za nová povolání, za seminaristy, za jáhny, za kněze v jejich službě i v těžkostech; za papeže a biskupy, za rodiny kněží a farní společenství; za misionáře, za všechny zasvěcené, ale také za laiky ve službách Božímu lidu. Uvedené modlitby jsou inspirovány promluvy papežů a některými svatými, jiné jsou známé z lidové zbožnosti a z kancionálů.

Paulinky • Křídový papír, brož., A7, 40 stran, 35 Kč

JEŽÍŠ TĚ MILUJE • PŘIJMI OD NĚJ ODPUŠTĚNÍ A UZDRAVENÍ

P. Joseph K. Bill • Z němčiny přeložila Stanislava Vitoňová

Přepis exercicií indického kněze (1928–2008), významného světového kazatele, který navštívil také Českou republiku (Koclířov u Svitav). Jde o živé svědectví, že víra není nic jiného než živý vztah k tomu, který nás miluje – k Ježíši. Kniha obsahuje také svědectví o P. Billovi a stručný přehled jeho nejdůležitějších životopisných dat.

*World Apostolate of Fatima, národní centrum pro Českou republiku Českomoravská Fatima
Druhé vydání • Brož., A5, 192 stran, 152 Kč*

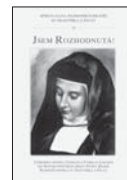

JSEM ROZHODNUTÁ!

Z italštiny přeložila Eva Sedláčková TOM

Útlá kniha popisuje život a putování ke svatosti ctihodné sestry Consuely Utrilly, Nejmenší mnišky sv. Františka z Pauly, která byla přijata do kláštera v roce 1947 se jménem sestra Consuela od Neposkvrněného Srdce Panny Marie v Daimielu (Ciudad Real – Španělsko). To, co nejvíce přitahuje z její svatosti, je důslednost, se kterou uměla žít až do základů evangelijní radikalismus podle svatého paulána Františka. Plně žila charisma Nejmenších, tvořená obrácením, odříkáními, pokorou, aby tak dosáhla dokonalé lásky.

*Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství
Křídový papír, brož., A5, 44 stran, 55 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vitek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměňovat však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzerece: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinyých zástok povolené SP, p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.